

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_208219

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No Tm 894 811
R 14K

Accession No ~~TR~~ 432.

Author Raghava Sengar, R.

Title Kosar. 1991

This book should be returned on or before the date last marked below

கோசர்

(ஓர் சிறுநாய்ச்சி)

பாஷா கவிஞர் மகாவிதவான

ரா. இராகவையங்கார்
எழுதியது

அண்ணாமலை நகர்

1951

முதல் பதிப்பு — 1951

முன் னுரை

கொங்கிளங்கோசர் என்றும், நானமொழிக கோசர் என்றும், வாய்மொழிக கோசர் என்றும், துணைதேர்க கோசர் என்றும் பண்டைத் தமிழ்த் தொகை நூலகளிற் காணப்படும் பெயர் கள யாரைக் குறித்து நிற்பன, அவர்கள் எங்கிருந்து தென்றமிழ் நாட்டுப் போந்தனர் என அறிஞர் பலர் ஆராய்ந்து இதுகாறும் ஓர் முடிவிற்கு வரவில்லை இதனைப் பலபடி ஆய்ந்து காலஞ்சென்ற பாஷாபிவி சேகரர் மகாவித்வானார். இராகவையங்கார் அவர்கள் எழுதியுள்ளார். இப்பெரியார் 1935 முதல் 1940 வரையில் இப் பலகலைக் கழகத்துத் தமிழ் ஆராய்ச்சிப் பகுதித் தலைவராக இருந்தார். அக்காலில் அவருடனிருந்து பணியாற்றும் பேறு எனக்கு வாயத் திருந்தது. இக்கட்டுரை அப்பொழுது அவரால் எழுதப் பட்டதாகும். இதன்கண் ஆசிரியர் கோசர் முதலிற கொங்கில் வந்ததவர் என்றும், பின்னர் குடகடற் புறத்து மலை நாட்டிற் குடியேறினர் என்றும், நானமொழி நாடு என்ற தொடர், தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் என்ற திராவிட மொழிகள் நான்கும் ஒருங்கே வழங்கப்பெற்ற சேலம் சில்லா நாமக்கற் சீமையைப் சுட்டும் என்றும், அவர்கள் தொன்று தொட்டு வந்த தமிழ்க் குடிமக்கள் அல்லர் என்றும், வத்ஸம் என னும் வட சொல்லுககு இளைமை எனப் பொருளுண்டாக லின வத்ஸ கோசரே இளங்கோசர் என வழங்கியிருத்தல கூடும் என்றும், எஞ்ஞானமும் ஒருபடித்தாக ஒருவற் களைமை யெய்தாதாகலின், இளங்கோசர் என்னும் பெயர் இளமைப் பருவம் குறித்து வந்த பெயர் அன றென்றும், கோசம் என்ற ஓர் அரிய சூள் முறையைக் கையாண்டதனால் அவர்கள் கோசர் எனப்பட்டனர் என

றும் அவர்கள் வகைகட சூழ்ச்சியில் வல்லவர்கள் என்றும், 'தொழுகுதல்ததுப் பொதியில்' என்ற குறுந்தொகையிற காணப்படும 'பொதியில்' மதியிக்கு குறுமுண்வதிற, பொதியில் அன்றென்றும், அது மோகூரை யடுதநள்ள ஆலம்பமே யாகும் என்றும், கோசர் காஷ்டீர நாடி விருந்தி வேளிரை அடுத்துத் தமிழ் நாடு போந்தவர் என்றும், வம்பமோரியா சேனைக்கு முன்னணியாக சினற மோகூர் மன்னனை எதிர்த்தவா அன்றென்றும், அதற்கு மாறாக மோகூர் மன்னர்க்கு உற்ற துரையாக மோரியரை எதிர்த்த பெரு வீரா என்றும், வேளிராக்கும் கோசராகும் நீடித்த பகையை உண்டென்றும், அகுவை, திதியை குறுமபியை, ஆகனெறினி, தழுமபை முதலிய வீராசை கோசர் மரபினன்றென்றும், கோசர் புத்தாடே கோயம்புத்தூர் எனத் திரிந்தது என்றும் பல இலக்கிய ஆதாரங்களையும் சாசன ஆதாரங்களையும் காட்டித் திறம்பட எழுதிபுள்ளார். அண்மாணுபுலமிகை இப்பேரறிஞர் ஆராய்ச்சியிற காணப்படும கருத்துகள் யாவும் புதிய கருத்துகள் காய்தல உவத்தல அகற்றி ஆராயும் பண்புடை உள்ளார்கள், இதனை நன்கு ஆராய்ந்து உண்மை தெளிவாக்க

இ சே. வரதராஜய்யா

கோசர்

சிலப்பதிகார அரும் பதவுரைகாரர்,

“கொங்கிளங் கோசா தங்களுட டகத்து
நங்கைககு விழவொடு சாநநி செய்ய
மழைதொழி லென்று மாருதாயிறறு”

(சிலப் உரைபெறு கடடுரை)

என்புழிக கோசரைக் குறுமபு செலுத்துவார் சில வீரா” எனவுரைத்தாரா அடியார்க்கு நல்லார் ாண்டுக “கொங்கு மண்டிலத்து “இளங்கோவாகிய கோசர்” என்று கருதி மொழிந்தனா அரும் பதவுரைகாரர் குறுமபு செலுத்துவாரா என்றது, சிறிய அரசர்களில் ஆட்சி செலுத்துவாரா என்றவாரும் அடியார்க்கு நல்லாரா கொங்கு மண்டிலத்து இளங்கோவாகிய கோசா என்றது, வேந்தா வழியின ராய்க் கொங்கில வதிகின்ற கோசரைக் குறித்ததாகும் இவா இங்ஙனங் கருதியது மேல வரந்தருகாதையில் இவரைக் “குடக்க கொங்கா” எனக் கூறியதுபற்றி யென்று துணியலாம குடக்க கொங்கா என்றவரைக் குடமல நாட்டாராயிருந்து கொங்கிற குடியேறி வதிகின்ற இளங்கோ வழியின ராகிய கோசா என இவர் கருதினராவா. இவா கோசரை இளங்கோவாகிய கோசா என்றது இவரைப் பற்றிச் சானரேர் கூறிய பலலிடங்களிலும் இளங்கோசர் என வருதல பற்றியென்றுயத்துணரலாகும் இத னுணமை மேலாராயப்படுவதலை நன்கு வெளியாகும். வரந்தருகாதையுள் ஆரிய மன்னர் முதலாகக் கயவாகு வேந்த னிறுதியாகக் கூறிய அரசர்களுக்கிடையே “குடக்க கொங்கா” என இவரைக் கூறுதலான, இவரையும் அவர் அரசராகக் கருதியே இளங்கோவாகிய கோசராக வுரைத்தனரெனத் தெளியலாம கோசரை இளங்கோ வாகிய கோசா என வழங்கியதில் ஒருண்மையுள் தாகவே வேண்டும். செங்குட்டுவன கண்ணகிக்குக் கொங்கிற

கோயில எடுப்பித்தது அடியார்க்கு நல்லார்க்கு உடன பாடினமையால, குடக கொங்கர் எனபார் குடகப் புறத்து நின்று கொங்கிற் தங்கியுள்ளார் என்று இவர் கருதிலா ஆவர் இக்கருத்துக் கொங்கிளங் கோசா எனனுந் தொடர்க்கு அவர் கூறிய வுரையான் உயத்துணரப்படு வது. குடகக் கொங்கர் எனபது கொங்கினின்று குட கடற் புறத்துக் குடியேறினாரை நனகு குறிக்குமென றுணர்க் கொங்கிற் குடகா எனரூல அடியார்க்கு நல லார் கருத்து நன்கு பொருந்தும் அங்ஙனமல்லாது குடகக் கொங்கா என்றலாற குடகப் புறத்துக் கொங்கர் என்ற பெயரையே யுடையா என்று தெரிய நிறறல காண்க. ஆஅய எனனும வேளிர் வேந்தனை கொங்க ரைக் குட கட லோட்டிய செய்தி,

“கொங்கக் குடகட லோட்டிய ஞான்றை”

(மு.ம, 130)

எனபதனால் அறியப்படுதலால் இதனுண்மை எளிதி னுணரலாம். செங்குட்டுவன கொங்கிற் கோயில எடுத்த தது கண்டு, கொங்கராயக் குடகிலுள்ளாராகிய கோச ரும், தாங்கள தங்கியுள்ள குடமலை நாடுகளிலே கண்ண கிக்கு விழவுஞ் சாந்தியுஞ் செய்ய விழைந்தனர் எனபதே இயைபுடைத்தா மென்க. இதுவே அரும் பதவுரை காரர் கருத் தென்பது, அவர் சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரியில் “கொங்கச் செல்வி குடமலை யாட்டி” எனவருமிடத்து “மேற்பட்டு இவளைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடு மிடம் கூறினபடியாலே இவள் துர்க்கையாகவே பிறந்தனள என்றவாறு.” என விளக்கிய வாறறனுணரலாகும். இவருரையாற் கண்ணகியைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடிய இடம் கொங்குங் குடமலையு மாதல எளிதிலறிய லாம். இவர் கருத்துப்படி நோக்கிற் கொங்கிளங் கோசர் எனபாரைக் குடகக் கொங்கா எனவரந்தரு காதையில விளக்கியதனால், கொங்கினின்று குடகப் புறத்துக் குடி யேறிய இளங் கோசரென்பதே திரண்ட பொருளாகு மென்ப. இதனற் கொங்கிளங் கோசா தங்கணுட்டக் மென்பது இளங் கோசர் கொங்கினின்று போய்த் தங்

கிய குடமலை நாட்டகம் என்ற வாரும். இவற்றற் கோசர் முதலிற் கொங்கிலவதிநகவரென்றும், பினனர்க குடகடற பககத்து மலை நாட்டிற் குடியேறியவ ரென்றும் துணியப படுதல காண்க. மதுரைக் காஞ்சியில இவரை “நான் மொழிக கோசர் தோன்றியாங்கு” என்றார். இவவிடத்து நசசிணர்க்கினியா “நானகு வகையாகிய கோசர் வஞ்சின் மொழியாலே விளங்கினற போன்று” என வுரைத்தார இஙஙன நாற கோசர் மொழித் தோன்றி யாங்கு எனச சிதைத்துக் கூட்டாது நான் மொழி நாட்டுக் கோசர் தோன்றினற போன்று எனக கிடந்தபடியே பொருள கொள்ளலா மெனக முற் காலத்து நான மொழி நாடென ஒன்றுண் டென்பது சாசன ஆராய்ச்சியாளா கண்டது இதனைத் திருவறைக கலலும், நான மொழி நாடும் உடைய வத்தராயனா விடு காடன்” (Topographical List of South Indian Inscriptions No 213 - II of 1906) எனபதனா அறியலாம். இதனாகடகூறப்பட்ட தீரு வறைக்கல் இக் காலத்து நாமக் கல என வழங்குவதென்று துணியப்படுவது. இதன கட்கூறிய நானமொழி நாடு திருவறைக கலலுக்குப் பக் கத்ததா மென்பது பொருந்தும்

ஈண்டு நான மொழிகளாவன தமிழ் தெலுங்கு கன் னாடம மலையாளம் எனபனவாகும் இந் நான மொழியும் வழங்குதற்குரிய எல்லையில் இந்நாமககறபுறம் இருத்தல பறறி இப்பெயரெய்தியதென்று தெளியலாம் இந் நான் மொழி நாடு மழகொங்கின வடக்கணுள்ளதலை ஈண்டு முன வதிநது பின குடகிற குடியேறிய கோசர் “கொங் கிளங் கோசர், குடகக் கொங்கர்” எனப் பட்டாரென்று கொள்ளத்தகும்.

இனி இஙஙன மனறி மாமூலனார் அகப்பாட்டில் (15)
“மெய்ம்மலி பெருமபூட் செமமற கோசா

தோகைக காவிற் றுளுநாட்டனன்”

எனக் கூறுதலாற் கோசா ஆதியிலே துளுநாட்டின் வதிந்தவா தாமெனறும், பின்னாக் கொங்கின வதிந்தலாற் கொங்கிளங் கோசர் குடக்க கொங்கர் என வழங்கப் பட்டன ரென்றும் கூறுவாருணடு எங்ஙனமாயினும் கொங்கிளங் கோசா, கோசா துளுநாடு எனபவற்றால் இவா ஆதியில் வதிந்த இடங்கள கொங்கு நாடும், துளுநாடும் எனக் கொள்ளல் பொருந்தும். இக் கோசர்கண்ணகிககு விழவுஞ் சாந்தியுஞ் செய்தல் கேட்கப்பட்டவாற்றால், இவர் சேர வேந்தரை செங்குட்டுவனை யொத்த வேத வழக்கொடுபட்டவரல்லது பிறராகா ரென்று துணியலாம். இவரும் பிறரும் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்,

“இமய வரம பனின் நனாடை செய்த நாளணி வேளவியில், வந்தீகெனறே வணங்கினா வேண்ட”

(சிலப் வரந்தரு. 161-163)

லான இவ வுண்மை யுணாக் கோசா புரிந்த விழவுஞ் சாந்தியும் வைதீகமேயா மென்று கொள்க.

இவ்வாறு வேத வழக்கொடுபட்டுக் கோசா என்ற பெயரிற் சிறந்த இவ வீரருடைய அரிய செய்திகள் பல செந்தமிழ்ச் சானரோ தொகை நூல்களிலாங்காங்குக் கேட்கப் படுவன வேனும், இவா பண்டு தொடருள்ள தமிழக குடி மக்களொத்த துணிதற் கிலலை கோசர் துளுநாடு என்றதனும் (அகம் 15) “நால மொழிக் கோசர்” (மதுரைக் காஞ்சி) என்றதனும், இவரைத் தமிழரென ஒரு தலையாகத் தெளிதலரிதாதல காண்க. இவரைப் பாடிய பலலிடத்தும நல்லிசைப் புலவர்,

“இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தா

கருங்கட் கோசா”

(அகம். 90) எனவும்

“துணைகாணன்ன புணைதோக கோசா” (அகம். 251) எனவும்

“வளங்கெழு கோசா விளங்குபடை” (அகம். 205) எனவும்

“வென்வே, விளம்பல் கோசர் விளங்குபடை களமா

இகவின ரெறிந்த வகலிலை முருக்கிற

பெருமரக் கம்பம் போல”

(புறம். 169) எனவும்

“வலம்புரி கோசரவைக் களத்தானும்” (புறம். 283) எனவும்

கூறுதலான இவர் வேறபடையான வென்றி யெய்திய பெருந் தோ வீரரென்று தெரியலாவது. “இரும்பிடம் படுத்த” எனபுழிப பழைய வுரைகாரர் இரும்பினை வேலென்றே கொண்டார் வலம்புரி கோசரவைக் களம் என்றதனாலிவர் தந்தம் படை வென்றியைக் காட்டவல்ல போரவைக் களம் வைததுப் போற்றின ரெனத் தெரியலாம். இவர் நன்றல்லாத காலத்தும் தமமுடைய நட்பிற கோடாதவரென்பதும், நெடுங்காலஞ் சென்றேனும் கருதியது முடிசுகும் பெரிய சூழ்ச்சியை யுடையவ ரென்பதும், தமக்கே சிறப்பாக வாய்மையை விடாது போற்றிப் புகழ் படைப்பவ ரென்பதும், தமமகத்துப் புகக வறியரை நன்று தாங்கும் பேரளியுடையவ ரென்பதும் பிறவுஞ் சான்றோர் பாடல்களானாகறியக் கிடப்பன வாகும்

“நனநல காலை நடபிற கோடார்

சென்று வழிப்படு உநநிரியில் சூழ்ச்சியிற

. ...கோசா (அகம. 113) எனவும்

“ஒன்று மொழிக் கோசார்” (அகம 195) எனவும்

“வாய் மொழி நிலைஇய செணவினங்கு நலலிசை

வளங்கெழு கோசார்” (அகம 205) எனவும்

“கோசா நனமொழிபோல வாயாகினறே” (குறுந 15)

எனவும்

“மெய்மமலி பெநம் பூட செமமற் கோசார்” (அகம. 15)

எனவும்

“கோசர் துளுநாட்டனன்

வறுங்கை வம்பலர்த தாங்கும் பண்பின” (அகம. 15)

எனவும் வருவனவற்றான நாகறிக் இவா வீரத்திற் கேற்ற மாறப் பெரு வாய்மையும் அவை யிரண்டிற்கு மேற்ப உறறுழியுதவும் பெருவண்மையும் உடைய ரென்றும் இங்குக் காட்டிய மேற கோள்களால் நாகறியலாகும். இவற்றுடன், சென்று வழிப்படுந் திரியில் சூழ்ச்சியுடையரென்று சான்றோர் புகழ்தல் நினைந்து கொள்க. வறுங்கை வம்பலரையுங் கொன்று மகிழும் பாலை நிலமாகுகள் போலாது அவரைத் தாங்கும் பண்பினரென்று

இவர் தனியே புலவராக சிறப்பித்துப் பாடப் படுதலான்
இவர் கொடை மேம்பாடு நன்குணரப்படும்.

“நெறிசெல வம பலர்க்கொளற தெவ்வா” (அகம. 113)

என்றும்

“அம்பு தொடையமைநி காண்மார வம்பலா

கலனில ராயினுங் கொளறு புன்னாட்டும்

கல்லா வினாயா கவித்த கவலை” (அகம. 375) எனறும்

“வம்பலாச் செகுதத அஞ்சவரு கவலை” (அகம. 161)

எனவும்

வருமிடங்களிற் பாலை நில மாக்கள இயல்பு காண்க.

மேல எடுத்துக் காட்டிய கோசா மேற கோள்களால்
இக் கோசர் நாகரீகத்திற் சிறந்த சத்திய வீரரென்பது
நன்கு புலனாகும் இச் சத்திய வீரா கோசர் எனப் பெயர்
சிறந்த தன காரணம் பலபடியாக ஆலோசிக்கப் படு
வது கோசம் எனப்பது பெருங்கதைத் தலைவனான வத்த
வர் கோன உதயணன் இருந்தரசாண்ட கோசாமடிகு
வழங்கும் பெயராகும் இது கங்கையும் யமுனையுங்
கலககுமிடத்துள்ள பிரயாகைக்குச் சிறிது தூரத்து
யமுனைக் கரையிலிருந்த தென்பா இப்போது கோசம்
என்ற பெயரிலுள்ள சிறுநா இப்பெரு நகரிருந்த தல
மாகுமென்பா (கனனிநஹரம் பூகோளம் பராகக)
கோசாமடிகு நகரம் வானமிகத்துங் கூறப் பட்டுள்ளது.

பதநம் கோசகராணம்

. மாக்கயத பீதைதைத்

ராமயை தயிதாம பாயாம

ஸ்தாயாம தசரதை நுகாம

இதனை விந்நகரின பழைமை யறியலாம் இத தென
னாட்டுத் தமிழ்ப் பாடல்களில் ஒரு சில வத்தவர் கோணப்
பறநி வருவான கேட்கப் படுதலான, வதன நாட்டுக்
கோசத்தினின்று இத தெனாடு புககுச் சீருகு சிறப்பும்
பெற வாழ்ந்த வீரர் பலருண்டென்றுய்த துணரப்படு
வது. தம வத்தநாடு பஞ்சம் பட்டும் பூகமப மெய்தியும்
தமோறிய காலத்து, இவா இத் தெனாடு புககுவதிநதவ

ரென்று கொள்ளலாம். தென்னாட்டில வாழ்ந்தவர் மரபில் வதகவர் தலைவனைப் பற்றிய நூல் “வச்சத் தொள்ளாயிரம்” என்று பெயர் பெறும். வச்சம் என்பது வத்ஸ தேசமாகும். நூற பாடல் வீர சோழிய வுரை காரர் பெரும் தேவனா, தொகை மொழிககு உதாரண மாகக் காட்டி விளக்கிக் கூறியவாற்றான் இவ்வண்மை அறியப் படுவது அவர்,

“வேடடொழிவ தல்லால் வினைஞர் வினைவயலுட்
டோட்ட கடைஞா சுடுதந்து—மோட்டமை
வன்புறத்து மீதுகடகும் வச்சத் திளங்கோவை
இன்புறுத்த வலைமோ யாம்” (வீரசோ. அலங். 11. மேற)

இதனுட சிறப்புடையளாகிய தலை மகளை இகழ்ந்து தலைமகன் சிறப்பிலலாத பரததையா மாட்டு நிகழா நின்றமையின், நாட்டுக் கடைஞா ருளளார் சிறப்பிலலாத நதை ஊன்றுப் புடைய யாமையின் புறத்து உடைத்துத் தினபர் எனனு மிதனால் தொகுத்து விளங்கச் சொன்னமையாற ரெகை மொழியாயிற்று, “வச்சத் தொள்ளாயிர முழுதும் தொகை மொழி யெனக் கொள்க” என வச்சத் தொள்ளாயிரப் பாடடை எடுத்துக் காட்டி விளக்கிய வாற்றான் இஃதுணரலாம்.

வாடை குளிர மருத்தறிவா ரிலகையோ
கூட வினியொருகாற கூடாதோ—ஓடை
மநவர ணத்துதயன வத்தவகோ னுட்டிற்
கதவான தோதமியேவ கண” (பெருங் புகவுரை. பக். 9).

என்ற பழம் பாடலும் இவ்வச்சத் தொள்ளாயிரமே யாகும். இவற்றான முன்னமே கோசம் எனனும ஊரில அரசாண்ட வத்ஸ தேயத்தர் வழியினா இத் தெனாடு புககு வாழ்ந்து வழங்கிச் சானரோ பாடல பெற்றது நன்கு துணியலாம். இவ்வச்சத் தொள்ளாயிரப் பாட்டில் ‘வச்சத்திளங் கோவை’ எனப் பாடியதலை, இந் நாட்டுக் குடியேறியவன வச்சத்திளங் கோவேந்தன் வழியினா என்று தெளியலாகும். இவன கோசத்தினின்று இங்கு வந்தவன வழியினாதலால் இவன் வழிக் கோச

ரெல்லாம் இளங் கோசர் என்று வழங்கப் பட்டனரென உய்த்துணரலாம். இதனானேதான் அடியார்க்கு நல்லார், கொங்கு மண்டிலத்து இளங் கோவாகிய கோசர் என உரை கூறினாரென்று துணியலாம். இதனற் கோசர் தமிழ் மூவேந்தர் இளங் கோவழியினரென நினைதற்காகாமை யுணர்க அங்ஙன நினைதற்கு மேற்கோளில்லாமையும நோக்கிக் கொள்க.

இனி இக் கோசாமபியை ஆண்ட அரசரே இளங் எனனும் திங்கட் குலத்து வேந்தன வழியினரென்றும், அது பற்றியே அவன வழிவேந்தர் இளங்கோ எனப் பெயர் சிறப்பரென்றும், இவா வட நாட்டில ஐலா எனவும் அயிரா எனவும் பெயா சிறந்தனா என்றும், இவருள ஒருவனதான காரவேலா எனனங் கலிங்க வேந்தனென்றும் கருதுவாருண்டு காரவேலா வேந்தன அதற்கும் பாசசாசனத்திறன்னைச சேதியா வழியினனா என்று வெளியிடுதலால, இவன கோசமாண்ட உதயணனுடைய தாயின மரபைச சோந்தவனாதல தெளிவாகும் உதயணன மாதுல னுடையும தந்தை நாட்டையும ஒருங்கு ஆண்டவனென்பது பெருங்கதைமூல அறியப்பட்டது.

இனி இவர் வதஸ தேசத்துக் கோசம என்ற தலை நகரினின்று வந்தவ ராதலான இளங்கோசர் என வழங்கப் பட்டன ரெனின அதுவு நனகு பொருந்தும். வதஸ மொழி ஆரியத்தில் இளமைக்குப் பெயராதலான வதஸ கோசர்—இளங் கோசா என மொழி பெயர்த்துத் தமிழரால வழங்கப்பட்டன ரென்றுங் கொள்ளலாம் கோசரைக் கூறிய பல விடத்தும சான்றோரெல்லாம் பல்லிளங் கோசா, நல்லிளங் கோசர், கொங்குளங் கோசர் என வழங்கிக் காட்டலான இஃது உடலிளமை பற்றியதாகா தென்பது ஒரு தலையாகத் துணியலாம் வதஸ தேசத்தை இளநாடெனக் கொண்டு அந் நாட்டு வேந்தனை இளங் கோவென்றும், அந் நாட்டுக் கோசரை இளங் கோசரென்றும் வழங்கின ரென்பது பொருந்தியதாகும். அடியார்க்கு நல்லார் கொங்கு மண்டிலத்து

இளங் கோவாகிய கோசரும் என்றது கொங்கு மண்டி-
லத்துள்ள வத்ஸ வேந்தாகிய கோசரும் எனனுங்
கருத்தா லென்றுயத்துணரலாகும்

மஹா மஹோபாத்யாய கங்கா நாத்ஜா எனனும
பெரியார (தர்பங்கா மந்திரியார) கோசத்தை யடுத்துள்ள
பிரயாகையை, “இளவாஸா என்று பழையோர் கூறுவர்”
என்று சொல்வா. இங்ஙனங் கொள்ளாது கோசர் எப்-
போதும் இளமையோடே யிருப்பரென்று துணிவது
பொருந்தாதாம். “ஊர்முது கோசா” (அகம 262) என
வழங்கலான, இவா எல்லா மக்களும் போன்று யாககை
மூத்துக்கழிதலுண்டெனக் இதலை இவரை இளங்
கோசா எனப் பலவிடத்தும் வழங்குவது இவர் குடி பற-
றியது அல்லது நாடு பற்றிய தெனின நன்கு பொருந்து
மெனக் இளன வழியிற் குருகுல முண்டாதலும் அக்
குரு குலத்து உதயணனா பிறத்தலுங் கண்டு, இவ்
வுண்மை துணியலாம் “குரு குலத்தரசன சாயாச செங்
கோற சதானிகன” மகன உதயணனாகல நோக்கிக்
கொளக் இவ்வுதயணனுக்குப் பினனே இவன குலத்-
தவா பலர் வத்ஸ நாட்டுக் கோசத்தினின்று முதலிற்
கொங்கிற் குடியேறி யிருந்தது, “கொங்கு மண்டிலத்துட்-
பல பாசங்களில் வத்தவன, வத்தராயன, வச்சராயன்
எனனும பெயர்கள இக் காலத்து வழங்கப் படுவன”
என்று மஹா மஹோபாத்யாயா Dr உ. வே. சாமி
நாதையாவர்கள் பெருங்கதை முகவுரையிற் கூறுதலா-
னும வலியுறுதல் காண்க. கொங்கு வேளிர் உதயணன
பெருங் கதையைத் தமிழிற் பாடுதற்கும், இக் கொங்கிற்
குடியேறிய கோசர் மரபிற் பெருவளள லொருவன்
காரணமெனின் அதுவும் நன்கு பொருந்து மென்க.
உதயணன் தாயின குலமான ஏயா குலமும் இந் நாட்டுக்
குடியேறி யிருந்தது 63 நாயனமாருள ஏயர்கோன
கலிககாம நாயனார் எனனும பெயரானன கறியலாகும்.
இதலை உதயணனா தாய மரபினரும் இங்கு வந்து
வதிதல் காணப்படும. கோசம ஆண்ட உதயணன்,

புத்தர் அவதரித்த நாளில் பிறந்தவன என்று கூறுதலான இவன் பழமை நன்குணரலாகும். இவனை மதஸய புராணமுங் கூறும்.

இனி இக் கோசரைப் பற்றி நலவிசைப் புலவர்கள் கூறிய சிறப்பியல்புகள் பலவும் கோசாமபியை ஆண்ட உதயணன் நண்பினர்க்குப் பெரிது மொதது விளங்குதல அவர் கதை நோக்கி யறிக “நன்றல காலையு நட்பிற் கோடார் (அகம் 113)” என்ற இக் கோசா பெரும்பண்பு உதயணன் சிறைப் பட்டிருநக போது அவன் நண்பனாகிய யூகி (யௌகநக ராயணன்) அவனை விடுவிககப் பாட பாட்டானாகறியலாகும் இக் கோசாக்குச் சிறந்த “சென்று வழிப்படு உத்திரில சூழ்ச்சி” யென்பது யூகி முதலியோர் உதயணன் பகை வெல்ல வேண்டிப் புரிந்த அரிய பெரிய சூழ்ச்சிகள் பல வற்றாலும் நன்கறிந்ததாகும் பிறவும் இவ்வாறே ஓட்டியறிக

இனி இக் கோசா கொங்கு மண்டிலத்தே யல்லாமல் மேற்கடற் புறத்துத் துளு நாட்டினும் கீழ்க்கடற் புறத்து யமம் எனனும் ஊரின்னும் சோழர் உறைபூரினும் வதிந்தனர் ரொபத் பழம் பாடல்களா னறியலாவது. “கோசா துளு நாட்டனை” (அகம் 15) என்பதனால் இவா துளு நாட்டுமிககிருந்தல நன்கறியப் பாடலாம். கொங்கிளங் கோசா என்றதனால் இவா கொங்கில வந்தல புலனாயிற்று.

“செல்லூர்க் குண அது பெருங்கடன முழுககிற்றுகி யாணர் இருமபிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தா கடுங்கட் கோசர் நியம மாயினும் ”

(அகம். 90)

எனவருதலான, இவர் கீழ்க்கடற் பக்கத்துச் செல்லூர்க்குக் கீழ்க்கே நியமம் எனனும் ஊரில் வாழ்ந்தது புலனாகும். செல்லூர்க் குண அது பெருங்கடல் என்றதனால் நியமம் எனனும் ஊர் கீழ்க்கடலை யடுத்துள்ள துணரப்படும. இங்குக் கூறியபடியே சோண்டிற் செல்லூரும் அதன் கீழ்த திசையில் நியமம் எனனும் ஊரும்

இருப்பது கண்டு கொள்க. சோண்டு இவர் வலிபெற்று வீறுதலைக கண்டு பொருது கிள்ளிவளவன இவர் படையைச் சிதற அடித்தனன் என்பது,

“வாய்மொழி நிலைஇய சேனவிளங்கு நல்லிசை
வளங்கெழு கோசா விளங்குபடை நூறி
நிலங்கொள வெ சிய பொலமுட் கிள்ளி”

(அகம. 205)

என வருதலால் அறியப் படுவது காண்க. சங்க காலத்து இச செலவூர்ப்புறம் கோசரற்ற பெருகு சிறப்பு பெற்று விளங்கிய தென்பது “செலவூரக குண அது கோசா நியம மாயினும் கொள்குநரலலா” (அகம. 90) எனக் கூறியதன லுயததுணரலாகும் இவ்வூறிற் சிறந்த நல்லிசைப் புலவரும் உணடென்பது “செலவூரக கோசனா” (அகம 66) என்பதன லு அறியலாம் இக் கோசரிற் பலா பெருந தமிழறிஞராய்ச சானுரே ரால நனகு மதிககப் படுதல ‘கருவூரக கோசனா’ (நற் றிணை 214) எனனும் பெயரானறியலாம்

“ பல்லாக்கு மீயும் பரிசிற கொடைத தடககை
மல்லா மலிவரைததோள வணகோசனா—மலை லந்தரா
செகு சொற செருநதைதன நெனலுறந்தை யெவாரு
[ரூம்
வஞ்சிக கொடிமருங்குல வந்து ”

(யாப்பருங்கலவிருத்தி ஒழிபியல்)

எனனும் பழம் பாடலான, இவாரிற் கொடையானும் வீரத்தானும் இன சொலானும் சிறந்த செருநதை என பான சோழா உறையூரில் வாழ்ந்தது புலனாதல காண்க.

இனிப் பிறகாலப் பாடல்களில் (வசகத தொளளா யிரம்) இவர் வத்தவர் (வதஸ தேசத்தாரா) என வழங்கப் பட்டா ராயினும், சங்கத தொகை நூல்களில் இளங் கோசா என்றே பாடப்படுதலான இவா கோசத்தை (கோசாம்பியை)த் தலை நகராகக் கொண்ட வத்த நாட்டிற் புகுதற்கு முன்னே கோசர் என்ற பெயருடன் இருந்தவர் தாமென்று துணிவதும் பொருந்தும். அங் கனமாயின் இப் பெயர்க காரணம் வேறே ஆராயப்

படும் காசமீர தேச சரித்திரமாகிய இராச தரங்கணியில நடைபிற பிறையாயமைககு அந் நாட்டு மக்கள கோசம் என்ற ஓர் சூள் முறை (சப்த காமம்) மேற் கொண்டு மூழ்கியது கேட்கப்படுவது, இவ் வுண்மையை

“இழிசின குகிய கோச அரணுடைய

ஸ்ய நடுக்கம் போக்க உதிரத்தலை நனைந்த

தோலில் இன்று கோச முறையில் ஆணை

யிட்டனாள்”

(8 ஆந்தாக்ஷம் 300) எனவும்)

“இராசத துரோகிதள நமமுட கோச

முறையைச் செய்து அரணுயிரை

கவர வு ன பட்டனா” (8 280) எனவும்,

“சோமபாலன் கோச முறையில் ஆணை

யிட்டும் அரண படை யெடுபகை

கவனியா நிருத்தனா”

(8 222)

“அரணுந் நாமரணம் வாரோடு

நிர நனைந்த தோலினின்று கோச முறை

யிலாணை யிட்டனா”

(ஆ 5 326)

எனவும் வருதலான நாகுணரப படுவது இஃது அந் நாட்டுத் தொன்று தொடர் வழக்கமாகும் இவ் வாறு நட்பிற பிறையாத பெருவாயமைககு கோச முறையை மேற் கொள்பவாரதலின இவா கோசா எனப் பட்டாரெனின, இத தெனடூடுக கோசரியலிற்றகு அது நாகு பொருந்து மெனக இக கோச முறை நனி யேயும் வஞ்சினங் கூறி மேற் கொள்ளும் இடத்தும் உண்டென்பது ஷட 7 746 ஆம் சுலோகத் தானறியப் படுவது, இஃது இக கோசா தலைவி அனனி மிஷ்லி யென்பாள “சினத்திற கொண்டபடிவ மாறாள்” (அகம் 262) என்பதனால் உயத துணரலாவது. இவரை ஒன்று மொழிக கோசா என்பது, இருவருள்ளமும் ஒன்றாதற் சூரிய வாயமை மொழியைக் கோச முறையில் மேற் கொள்பவா என்று பொருளாதல் கண்டு உண்மை யுணாக. ‘கோச நாடு’ என்ப பெயரிய சூனைத்தடம் காச மீர நாட்டிலுண்டு.

இவற்றால் காசமீரத் துவராவதிவிட்டு வேளிர தென லுடு புகும்போதே அவா கூடவே ஆண்டுள்ள கோச

முறை வீரரும் வந்தனா என்று கொள்வது பொருந்தும் சானரோ பாடல்களிற கோசா வரலாறும் வேளிர வரலாறும் சேரக காண்ப படுதலான இவ வுண்மை எளிதினறியலாம். வேளிர கொணகானத்தும் கோசா அதனகண் ஒரு பாலாகிய துளு நாட்டிலும் இருந்தல சானரோ செய்யுட்களிற கேட்ப படுதலானும் இத துணிபு வலியுறு மொக இக கருத்திற கேறபக கொள்ளின கோச வீரர் காசமீரத த நினறு முனாவிரே தெனாடடிற குடியேறி யிருந்தன ரெனாறும், பினார்த தம் இனாத, வாரிகும அத தெனாடடே வத்தவ நாட்டுக கோசரும் வந்துறைந்தன ரெனாறும் தெளிவ, து பொருத்த மாகும்

இனி இவரை அடொக சகாவாந்தி தெனாடடின ராகச சிலையி லெழுதிய ஸதீய புதரா என்று நினைப்பாரு முண்டு அசசில யெழுத்ததுக்குறித்த ஸதீய புதரா வேள புலவாசாலலது வேரகாரெனாறு வேளிர விளககத்தச செவ்வானங கூறினோ ஸதீய புதரர் என்பதனை ஸதய புதரா என்று பிறழ்ப படித்த தடுமாற்றத்தால் இக கோசரை வாய மொழிக கோசா என்பது கருதி அம முடிபிறகு வந்தாருண்டு சிலையில ஸதீய புதரர் என்றிருப்பது பலலோரான நனகு விளககப் பட்டத லை, இக கொள்கையின தவறு புலப்பட்ட தெனாக இதஹ கோசர் ஸதீய புதரா என்ப பெயா பெரு ரெனக இனி இக கோசருட்டில சிறந்து புலவா பாடற சூரியராகிய சிலா நன மககளைப் பற்றிச சிறிது கூறு வேன.

“பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்தினிது விவங்கிப்
பொயயா நலவிசை நிறுத்த புனைதாய்
பெரும பெயா மாறன றலைவகக்
கடந்தடு வாயவா வீளம்பல கோசா
இயளெறி மரபினின வாயமொழி கேட்பப்
பொமை பூனைவ ருட்படப் புகழ்ந்த
மறமிகு சிறப்பிற குறுநில மன்ன
அவரும் பிறருந் துவன்றிப்

பொற்பு விளங்கு புகழவை நிற்புகழ்த்தேத்த
மகிழ்த்தினி துறைமதி பெரும" (மதுரைக் 770-79)

என வாழ்த்துதல காணலாம்; இதன கண்
“பொய்யா நல்லிசை நிறுத்த மாறன றலைவனாக கடந்
தடுவாய்வாளிளமபல கோசர்” எனக் கூறியதனால் இம்
மாறன வாய் மொழிக கோசர் தலைவன் என்று துணியப்
படும். பொய்யா நல்லிசை நிறுத்த மாறனொபது
“வாய் மொழி நிலைய சேண் விளங்கு நல்லிசை வளங்
கெழு கோசர்” (அகம் 205) என்ற கோசர் வாய்மைச்
சிறப்பொடு பொருந்த நிற்பது கண்டு கொள்க நச்சி
னார்க கினியர் ஈண்டு ஒருபடியாகத் துணியாமல “மாறன
இவன் குடியிலுள்ள பாண்டியன்; அன்றி ஒரு குறுநில
மன்னன் என்றலு மொன்று” என வுரைத்தது நோக்குக.
மாறன றலைவனாக கடந்தடு கோசா என்ற தொடர்,
மாறன என்பவன் தமக்குத் தலைவனாகச் சென்று அடு
கின்ற கோசர் எனப் பொருள்பட நிறறலான இம்மா
றன ஓர் குறு நில மன்னனாகிய கோசன் என்றே துணியப்
பட்டு மென்க. இவன் மாறன் என்று பெயர் பூண்டது
பாண்டியர்க்குரிய நண்பினனாய் அவனுக்குப் பெருந்
துப்பாகிய தன்மை பற்றி யென்றுணரலாம். இங்ஙனங்
கொள்ளாது ஈண்டு மாறன பாண்டியன் என்றற்
“பாண்டியன் தலைவனாகச் சென்றடு கோசர் நிற்புகழந்
தேத்த உறைமதி” என்று பொருள் பட்டு இவ் வாழத்
துக் கேட்கின்ற பாண்டியனினும் வேறேர் பாண்டியன்
றலைவனாக கோசா சென்றடுதல தோற்றி நிற்பதனால்
அது பொருளாகா தென்க நச்சினார்க கினியர்க்கே இது
திருவுள்ள மில்லாமையாற “குறுநில மன்னன் என்றலு
மொன்றென”ப் பிறிதொன்று கூறியொழிந்தார் என்க.
மாறன றலைவனாக கடந்தடு கோசர் நின்வாய் மொழி
கேட்ப என்றதன பின்பு, ஐவருட் படப் புகழந்த அவரும்
பிறரும் நிற்புகழந் தேத்த என்றது, குறுநில மன்ன
ராகிய ஐம்பெரு வேளிரும் பெரு வேந்தராகிய பிறரும்
கினைப்ப புகழந்து வாழத்த என்ற வாரும். இவற்றற்
கோசரும் கோசர் தலைவனாகிய மாறனும் பாண்டியற்குத்

துப்பாதல் நனகு துணியலாம. இதனலிவர் பாண்டிய
ராற சிறப்பிககப பெற்று வாழ்ந்தது உய்த் துணரலா
கும். மேலிம மதுரைக காஞ்சியுள், (507—510)

“மழையொழுக கருஅப பிழையா வினையுட்
பழையன் மோகூரவையகம் விளங்க
நாவ மொழிக் கோசர் தோன்றி யன்ன
தாமே எந் தோன்றிய நாறபெருங் குழுவும்”

எனக கூறுதலான மோகூர் மனனனாகிய பழைய
னுகும் கோசருகும் ஒரு தொடர்புண்மை புலப்படுவது;
இல்லையேல இவன மோகூரவையகம் விளங்கும் வண்
ணம் இக கோசர் சமயத்து வந்தது தோன்ற வேண்டியது
இல்லையா மெனக இத் தொடர்பு அவ்வரசற்கும் இக
கோசர்க்கு முள்ள குடிப் பிறப பொற்றுமையே ஆமெ
னின நனகு பொருந்தும். உற்றுழி யுதவுவேம என்று
தம்மினத்தவனான மோகூர் மனனன பழையனுக
குரைத்த வண்ணம் அவன அவையகம் விளங்க வந்து
தோன்றி உதவியதனையே இது குறிப்ப தென்று நன
குணரலாம இவ்வுதவி மோரியா தென்றிசையில் வடு
கரை முன்னுறவிட்டுப் படை யெடுத்து வந்த போது
மோகூர் அவர்க்குப் பணியாமல எதிர்த்து நின்ற கில
யில் அம மோகூர்க்குத் துணையாக அவர் ஆலம்பலத்துச
சமயத்துத் தோன்றிப் பகைப் படையைச சிதைத்த
தனையே குறிப்ப தென்பது,

“பறைபடப் பணிகை மாபய விற்ற கொள்பு
தொன்மு தாலததுப் பொதியிற ரேனறிய
நாலாக கோசா நன்மொழி போல
வாயாகினதே” (குறுந 15) எனவும்,
“வெல் கொடித், துணைகா லன்ன புனைதேர்க் கோசர்
தொன்மு தாலத தரும்பனைப் பொதியில்
இனனிசை முரசக கடிபடுகுத் திரங்கத்
தெம்முனை சிதைத்த ரூன்றை மோகூர்
பணியா மையிற் பகைதலை வந்த
மாகெழு தானை வம்ப மோரியர்

புனைதேர் தேமி யுருளிய குறைத்த
இலங்கு வென்னருவிய வறைவா யும்பா” (அகம. 251)

எனவும,

“முரண்மிகு வடுகர் முன்னுற மோரியா
தென்றிசை மாதிர முனனிய வரவிறகு
விண்ணுற வோங்கிய பனியிருங் குன்றத
தொண்கதிர்த் திகிரி யுருளிய குறைத்த

அறையிறந்தவடோ சென்றனா” (அகம 281) எனவும, வருவனவற்றின அறியலாம். இவற்றுள் வடுகா முன்னுற மோரியா தென்றிசை மாதிர முனனிய வரவு என்றது, மோரியா வடுகரை முன்னிட்டுக் கொண்டு தென்றிசையி னிலமுள்ள வரையும் வென்று கொள்ள எண்ணிப் படையெடுத்தது வந்த வரவு என்றவாரும், இவ்வரலாறு அவர் படையெடுத்த போது தந்தோ இனிது செலலறகு மலையை யறுத்தது வழிகண்டு வந்தன ரென்றும், அப்போது மோகூர் அவாக்குப் பணியாது எதிர்த்து நின்ற தென்றும், அந்நாளை எதிர்த்து நின்ற நிலையின மோகூர் தளராதபடி, கோசா தாம முன் உற்றுழி யுதவுவதாகச் சொல்லிய வண்ணம் அமமோகூர் ஆலம பலத்து இன்னிசை முரர் மிரங்கத தோன்றிப் பாசறை கொண்டு பகைப் படையைச் சிதைத்தனரென்றும் அறியலாம். உற்றுழியுதவுவதாகச் சொல்லியது “கோசர் நன்மொழி போன்று வாயாகினறே” என்பதனைப் பெறப்பட்டது. தெமமுனை சிதைத்த ஞானை என்பதனை மோகூர்க்கும் கோசாக்கும் பொதுவான பகைப் படை மோரியா படை என்று கருதப் பட்டது. மோகூர் பணியாமல இருந்தது இயலபாகிய வீரத்தானும் தம்மினத்தவராய கோசர் சமயத்து வந்து உதவுவார் என்ற துணிபானும் என்று நினையலாம். “தொன்மூதாலத்துப் பொதியில்” என்பவற்றால் பழைய ஆலமரத்தின் அரிய கிளைகளினிழலிலுள்ள அம்பலம் என்று கொள்ளப்பட்டு அதுவே ஆலம்பல மெனப்ப பட்டது. இம் மோகூரும் அதனை அடுத்து ஆலம்பலமும் கள்ளக குறிச்சிச் சேகரத்து இன்று முள்ளனவாதல நோக்கிக் கொள்க. மோரியர் குறைத்த குன்றத்து அறைவாய்

களளககுறிச்சி மலையிடை வழியாகும்; அல்லது செங்கண்மமரா அத்து அமைவாய் வழியாகு மென்க. இவ்வூரே செங்குட்டுவன பொருது வென்றதா மென்பதும், கோசர் வந்து தவியதாகு மென்பதும், குட்டுவனஞ்சூர், கோசர் பாடி எனனும் ஊர்கள் இம் மோகூர்ப் பக்கத்துண்மையான உயத்துணரலாம். மோகூரையடுத்துள்ள ஆலம்பலம் என்ற சிற்றூரே கோசர் தோன்றிய மூதாலத்துப் பொதியிலாகு மென்க. பொதியில அம்பலமென்பது தமிழ் வழககு. இம் மோகூரிற் பெரிய அகன்ற பரழ்மேடு உள்ள நிலமே பழைய அரணமனை இருந்த இடமாகு மென்பர்

மோரியனான சந்திர குபதன் மகிஷ மண்டலத்துச் சிரவண வேள குளத்து வந்து தங்கியது அப்பக்கத்துச் சாசனங்களானும் பழைய சரிதங்களானுங் கேட்கப்படுதலான, ஆண்டு அவனுடன் வந்த மோரியர் வழியினர் பினானுந் தெனறிசையிற செலலப் படை யெடுத்தது வருதல கூடு மென்றுணர்க. இம் மோரியர் வட நாட்டுப் படை யெடுத்த போது இமையத்து வழியை உண்டாக கியது,

“வென்வேல், விண்பொரு நெடுங்குடைக் கொடித்தேர்
மோரியர்,

நின்கதித் திகிரி திரிதரக் குறைத்த
வுகை விடைகழியறைவாய் திகிலிய
மலாவாய மண்டிலத்தன்ன நாளும்
பலர்புர வெதிரந்த வறத்துறை தின்னே”

(175)

எனனும் புறப் பாட்டா னறியக கிடப்பது. இத் தெனாட்டு இவர் தேர் வரவிற்குக குறைத்த அறைவாய் அதனின வேறென் றெண்ணுக; புறப் பாட்டின மோரியர் வடக்கட் குறைத்த உலக விடைகழியாகிய அறைவாயிற, சூரியமண்டலம் எப்போதும் ஒரு பெற்றியாய் நிலையும் என்பதனான் அது வேறுதல் நன்கு தெளியலாம். புறப் பாட்டுரை காரரும் இந் நிகழ்ச்சி வடக்கண் வெள்ளிமலைக் கப்பால வைத்துக் கூறுதல் காண்க. இம் மோகூர் மன்னன் பழையன், வேம்பினைக் காவன்

மரமாகப் போற்றியதும், இவரை பாண்டியர்களுக் துப் பாதலான், அவன் மாலையாதல் கருதி யென்றுய்த் துணரலாம். குறுநில மன்னனான தேர்வண் மலையன் சோழர்களுக் துப்பாதல் பற்றி, புலிப் பொறி பொறித்த எயிலுடையனையினற் போல்வது இஃதென்க, இதனை,

"விடர்ப்புலி பொறித்த கோட்டைச் சுடர்ப்பூட்
சுரும்பார் கண்ணிப் பெரும் பெயர் தும்முள்" (மும. 174)

எனத் தேர்வண் மலையன் பாடப் பெறுதலான் உணர்க. முன் கோசர் தலைவகைத் துணியப்பட்ட மாறன, இம் மோகூர் மன்னன் பழையன மகன் ஆவன் என்று ஊகிகுகினறேன. பாண்டியற்கு நட்பாயின தன்மையாற் பழையன் தன் மகனுக்கு மாறன என்ற பெயரை இட்டு வழங்கலாயினன் என்க கருதல் தகும். பழையன மாறன என்ற பெயர் பாண்டியற்கு வழங்கல் அகத்தில்,

"நெடுத்தேர் இழையணி யானைப் பழையன் மாறன்
மாடமலி மறுகிற் கூட லாங்கண்" (346)

என வருதலா னறியப்படும். இதனால் மதுரைக காஞ்சியிற் கோசர் தலைவகைக கொள்ளப்பட்ட மாறன கிய குறுநில மன்னன் வரலாறு ஒருவா றுணரலாம். மோகூர்ப் பழையனைச் செங்குட்டுவன் வென்று அவன் வேமபு முதறடிநக செய்தி கூறிய பதிற்றுப் பத்துள (49)

"வேல்போர் வேந்தரும் வேளிரு மொன்று மொழிந்து
மொய்வளஞ் செருக்கி மொசித்துவரு மோகூர்
வலம்படு குழைநிலை யதிர மண்டி
நெய்த்தேர் தொட்ட செங்கை மறவர்
திறம்படு கருதி நிலம் படர்ந்தோடி
மழை தாட் புனலி னவற்பரத் தொழுக...

.....

கருஞ்சினை விறல்வேம் பறுத்த, குட்டுவன்"

என்க கூறியிருப்பது காணலாம். இதன் கண் "வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்று மொழிந்து வலம்படு குழை நிலை" என்பது வேந்தரும் வேளிருஞ் சூழற்று வென்றி

யெய்தற்குரிய கூட்டுற வென்ற வாரும். குழுஉநிலை எனபது ததைநிலை எனவும் வழங்கப்படும். பதிற்றுப் பத்து (76,2) பார்க்க. “ஒன்று மொழிந்து வலம்படு குழுஉநிலை” என்பது பழைய கோச முறையில் இரு திறத்தாரும் ஒன்றுதலைக குறிககுமென் நெண்ணுகினை நேன. இவ் வுண்மை இவ் வீரரை “நெய்த் தேர் தொட்ட செங்கை மறவர்” என்றதலைறியலாகும். ஈண்டு உரைகாரர் “பகைவருடைய உடலில் தாங்கள் எறிந்த வேல் முதலிய கருவிகளைப் பறிகுகின்ற காலத்து அவருடலுக்கு குருதியை அளைந்து சிவந்தகையை யுடைய மறவர் எ.று.” என வுரைத்தார், இங்ஙனங் கூறியவர் “மறவரது குருதியெனககூட்டுக” என்றும் விளக்கினார். இதனால் இம் மறவர் மேற் கூறிய குழுஉநிலை மறவர் எனபதும், இவர் பழையன் படையின ரென்பதும் உணரலாம். உரைகாரர் தொட்ட எனனும் அரிய சொல் வழக்கினைச் சிறிது சிந்தித் திருப்பின இங்ஙனங் கூறியிடர்ப்படா ரெனக. தொடுதல என்பது சூள செயது சபத மொழிதற்குக் கூறும் சான்றோர் வழக்காதல் கலித்தொகையில்,

“கோனடி தொட்டேன்” (மருதம். 29) எனவும்

“நின்னடி தொடுகடனிது” (சிலப. 12, வேடடுவரி)

எனவும்

“தொட்டு விடுத்தேன்” (சிறதாமணி. 1876) எனவும்

வருமிடங்களிற் கண்டு கொள்க.

இந் நெய்த்தேர் தொட்ட செங்கை மறவர் கோசர் தாமெனபது மேலிச செங்குட்டுவன் கடம்பரை வெல்லற்குக் கடலோடுழந்த செய்தி கூறிய விடத்து (பதிற். 41) “வஞ்சின முடித்த வொன்று மொழி மறவர், முரசுடைப் பெருஞ்சமத் தரசு படக கடந்து” எனக கூறுதலானன் கறியலாகும். ஈண்டு ஒன்று மொழி மறவர் என்றது துளுநாட்டுள்ள ஒன்று மொழிக் கோசரை என்பது நன்கு பொருந்துதல காண்க.

“வத்தவன் மறவர் மொய்த்தன” (பெருங்கதை. மகத. 17. 250)

என வருதலான் ஈண்டு மறவர் வீரராதல் உணர்க.

இதனால் நெயத்தோர் தொடட செங்கை மறவர் என்றதற்குப் போரினை வெல்லற்கு ஒன்று மொழிநது ஒரு குழுஉநிலையாயத் திரண்டு உதிரத்தைத் தொட்டுச் சூளுற்ற செங்கை வீரர் எனபது பொருளா மெனக. இது இக கோசரது கோசமுறையினைக் குறித்த தென்று நினையலாம். மோகூர்க்குங் கோசர்க்குமுள்ள தொடர்பு முன்னரே நனகு விளக்கப் பட்டதலை, ஈண்டு மோகூர்க்குத் துணையாய் நின்ற மறவா அவர் தாம் எனபது நெயத் தோர் தொட்ட செங்கை யாற்றெரிய நிற்பது நோக்கிக் கொள்க பாண்டியர்க்குத் துணையாயினும் கோசர் ஆதல முன்னரே காட்டப் பட்டது இப் பாண்டியர்க்கு வினைவலனாய் அவன் படைத்தலைமையெய்தியவன் அதியன் (அதிகன் எனவும் வழங்கும்) எனபானொருவனுண்டு இதனைக்,

“கூகைக கோழி வாகைப பறந்தலை
பசுமபூட பாண்டியன் வினைவ லநிகள்
களிஞெடு பட்ட ஞானறை
யொளிநு வாட் கொங்க ராப்பினும் பெரிதே” (குறுங்
393).

என வருதலா னறியலாம். இவ் வதிகள் வேங்கை சேர்ந்த வெற்பி லிருந்தவனா எனபதும் பசும பூட் பாண்டியன் படைத்தலைவனெனபதும் கோசன் எனபதும் இரவலர் உள்ளியது நலகும் வளளனமைய நென்பதும்,

“வாய்மொழி

நல்லிசை தருஉ மிரவலாக் குள்ளிய
நசைபிழைப பறியாக் கழஞெடி யதியன்
கோளற வறியாப பயங்கெழு பவலின்
வேங்கை சோந்த வெறபகம் பொலிய
வில்கெழு தானைப் பசுமபூட் பாண்டியன்
களிறணி வெல்கொடி கடுப்பக் காணவர

வொளிநுவன விழிதரு முயர்ந்து தோன்றருவி” (அகம். 162).

எனபதலைறியப் படுவனவாம். வாய் மொழி நல்லிசை தருஉம் அதியன் என்றது, இவன் கோசர் குலத்துக்குச் சிறந்த வாய் மொழியால இசை தருதல் பற்றி யென்று கொள்ளத்தகும். இரவலர் நசை பிழைப்பறியா அதியன்

என்றதனால் இவன் கொடை மேனமை அறியலாகும். இவன் வேங்கை சேர்ந்த வெறபகததுப் பசுமபூட் பாண்டியன் கொடியிருப்பது கூறியதனாலும், குறுந்தொகையில(373) “பசும பூட் பாண்டியன் வினைவல அதியன்” என்றதனாலும், இவன் பாண்டியன் படை முதலியாதல் தெளியலாம்.

“ஆடுதடைப் பொலிந்த புகற்சியினுடு
அள்ளனைப் பணித்த வதியன் பினறை
வளஞ்சிர மாககினை கண்ணவிந் தாங்கு (அகம 325)

என வருதலான், இவன், நாட்டைக் கொள்ளை கொண்ட அளளன் என்பவனைச் சிறைப்படுத்தினான் என்பதும், இவன் இறந்ததன் பின் பாணர் கினைப் பறை கண்ண விந்தன் என்பதும், அறியலாகும் அளளன் என்பவன் அனலூர் பாண்டியற்குப் பகையாய்க் குறும்பு செய்திருந்தவனெருவன் ஆவன், இவன் அளளி என்பவன் வழங்கப்படுவான்.

“செழியன் பிண்ட னெல்லி னளஞா” (அகம 46)

என்பதனால் இவ்வூர் பாண்டியருடைய நாட்டாகாதல் அறிக ண்டுப் பழைய வுரைகாரர் “அளஞா—அளளி பூர்” என விளக்கியதனால் இவ்வுண்மை யுணரப்படும். அதியன் பாண்டியன் படை முதலியாதலாற் பாண்டியற்குப் பகையாய்க் குறும்பு செய்த இவனை அதியன் பிணித்தனன் என்று துணியப்படும். இவ்வுண்மை அறியப் படாமையான் ஈண்டு “புகற்சியினுடு, கொள்ளனைப் பிணித்த வதியன் பினறை” எனப் பிழைபடப் படிக்கப்பட்ட தென்க. பாண்டியன் படை முதலியாகிய இவ்வதிகன் களிரொடுபட்டது, கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலையி லென்பது மேற்காட்டிய 393-ஆம் குறுந்தொகைப் பாட்டாலறியப்படும். கூகைக் கோழியார் என்பவர் ஓர் கல்லிசைப் புலவரென்பதும் இவர்,

“முதுமரப் பொத்திற் கதுமென வியமபும்
கூகைக் கோழியானுத்
தாழிய பெருங்கா டெய்திய ஞான்றே” (முறம. 364)

எனப்பாடியதனால் இப் பெயர் பெற்ற ரெனபதும் கற்று ரறிவர், இப் புலவர்க் குரிய ஊராகிய வாகை, எயினன் என்பவனுடைய தென்பது “என்றும் வண்கை யெயினன் வாகையன்ன விவணலம்” (புறம. 351)

என்பதனாலறியப்படும். எயினன் ஊராகிய வாகையில் அதியன களிற்றெடுபட்டான என்றலால், இவ்வதியன் வாகையிலுள்ள எயினன் மேற்படையெடுத்துப் போய் ஆண்டுப் பொருத போரில் எயினனாற் பட்டான் என்று உய்த்துணரலாகும். எயினனை வேளிருள ஒருவன் என்பது,

“நுணகோ ககவுநா வேணகூன வெணகோட்,
டணணல் யானை யீயும் வணமகிழ்
வெளியன வேணமா னாஅ யெயினன்”

(அகம 208)

என வருதலானறியப்பட்டது ; “என்றும் வண்கை யெயினன்” என்ற புறப்பாட்டுத தொடரும் “வணமை யெயினன்” (அகம. 181) என்பதும், “யானையீயும் வண்மகிழ் எயினன்” என்பதும் தமமுளொத்து விளங்கி, இவரை கொடைச சிறப்புக் கூறுதல காண்க இவ் வெயினன் ஏழில மலை நன்னனுகுத துணையாய அவன் படைதலை நின்றவன் என்பது மேல விளக்கப்படும்

இவற்றாற் பாண்டியன் படைமுதலியான கோசனாகிய அதகன், நன்னன் படைத்துணையாகிய வேண்மான்னெயினனுடைய வாகையூரில் இவ் வெயினனாலிறந்தா நென்று கொள்ளப்படும் இதனாற் கோசர்க்கும் வேளிர்க்கு முள்ள பகைமை உய்த்துணரலாகும். இவ்வாறு தன்னினததவனும் பெரும் படைவீரனுமான அதியன் பட்டது பொருது, கோசனாகிய மிஞ்சி என்பவன் அவனைக் கொன்ற எயினனைப் பேய்க்கு ஊட்டுவதாக வஞ்சினஞ் செய்து, பாழிப் பறந தலையில் அவனைக் கொன்றான். அதகனும் மிஞ்சியும் நெருங்கிய உறவினர் ஆவர் போலும், இவ்வண்மை

“காதலி

முறையின் வழாஅ தாறறிப் பெற்ற
கறையடி யானை நன்னன் பாழி

ஊட்டரு மரபி னஞ்சுவரு பேரய்க்
கூட்டெதிர கொண்ட வாய்மொழியிஞ்சிவி
புள்ளிற கேம மாகிய பெரும் பெயர்
வெள்ளத் தாண யதிகற் கொன்றுவந்
தொள்வா னமலை யாடிய ரூட்பின்”

(அகம. 142)

என்பதனால் நன்கறியலாகும்.

“யாழிசை மறுகிற பாழி யாங்கண்,
அஞ்ச னென்ற வாஅ யெயினன்,
இகனடு கறபின மிஞ்சியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர கொடுத்தனன், சொல்லியது. (அகம. 396)

என வருதலான, எயினன மிஞ்சியொடு தாக்கிப் பாழியில்
உயிர கொடுத்தனன எனபது நன்கறியப் படுதலானும்,
அதகன களிரொடுபட்டது வாகைப் பறந்தலையில் (குறுந.
393) என்று தெளியப்பட்டதானும், ஈண்டு “வெள்ளத்
தாண யதிகற் கொன்று” என்ற பாடம் பொருநதாதென்
றும் “எயினற் கொன்று” என்ற பாடமே பொருநதுவ
தென்றும் நன்குணர்க. எயினனுடைய ஆராகிய வாகை
யிற் களிரொடுபட்ட அதகன, ஞிமிலியாற் பாழியிற் பட்டா
னென்பது அசம்பாவித மெனக், பாழியில ஞிமிலியால்
எயினனாபட்டது,

“வெளியன் வேண்மா னுஅ யெயினன
அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
இழையணி யாண ய்யறோ மிஞ்சியொடு
நண்பகலுறற் செருவிற புணகூர்ந்து
ஒன்வான மயங்க வீழ்த்தென எனவும்” (அகம. 208)
“பாழியாங்கண், அஞ்சனென்ற வாஅயெயினன்
மிஞ்சியொடு தாக்கித் தன்னுயிர் கொடுத்தனன்”
(அகம. 396) எனவும்.

வரும் அகப்பாட்டுக்களால நன்கு தெளியப்பட்டதாம்.
அன்றியும் “வாய்மொழி ஞிமிலி” (அகம. 142)
என்பதனால் ஞிமிலியும் “வாய்மொழி நலவிசை
தருவ மதிகன்” (அகம. 162) என்பதனால் அதகனும்,
வாய மொழியாற் சிறந்த கோசராதலான் அவர் தம்முட்
பொருநதார் என்று கொளவது பொருநதாதே யாகு
மெனக். அதியன வாகையிற் களிரொடுபட்டதற்குக்

கொங்கரார்த்தது குறுந் தொகையிற கூறிலார், அதியன கோசன ஆதலான அவன தம கொங்கு நாட்டு வலியாற் புகுபுப் பாண்டியன துணைவலியாற் குறுமபு செய்தலைப் பொறுத கொங்கர், அவனிறந்ததற்கு மகிழ்ந்தாராததார் என்றுதுணிக “கொங்குகளங்கோசர்” எனற சிலப்பதி காரத் தொடரை ஈண்டைக்கு நினைக்க கொங்கிறபுகக கோசா இழிவு கொங்காககு மகிழ்ச்சியே விளைக்கு மெனக. மேற்காட்டிய 142 ஆம் அகப்பாட்டில் “காதலி முறையின வழா அதாறறிப் பெற்ற பாழிப்பேயககு ஊட டெதிரா கொண்ட ஞிமிலி” எனக. காதலியென்பாள மிஞிலியினுடைய மனைவி எனக அவள ஒரு பேயத தெய்வத்திறகுச செய்ய வேண்டிய முறைமையின வழி பட்டு வசமாகியு பேயென்று கொளக அப்பேய பாழி யின கணுள்ளதாகும் “அணங்குடை வரைபடிற பாழி” (அகம 372) என வருதல காண்க ஊட்டரு மரபினஞ்ச வரு பேய எனறது போரில் எதிரந்த வீரரைக கொன்று அவர் உதிரத்தை பூட்டினலலது வேறு வகையாக ஊட்டற கருமையால, அசசம வருதலையுடைய பேயத செய்வம எனறவாறு. தன காதலி வழிபட்டு வசகு செய்து கொண்டதனலும் இப்பேயககு வேள எயினனை ஊட்டுவதாக மிஞிலி வஞ்சினஞ செய்தனை எனக பேயககு ஊட்டு எதிரகொண்ட மிஞிலி எனறது பேயககு ஊட்டுதலை எதிரந்தேறறுக கொண்ட மிஞிலி எ று. வாயமொழி ஞிமிலி எனறது, அங்கனஞ சொல்லியது மாறமைக்குரிய வாய மொழியை விரதமாக கொண்ட ஞிமிலி எ. று. காதலி பெற்ற நனைன பாழிப் பேய்க்கு எனக. நனைன பாழி எனறதனல இப்பாழி மிஞிலிகுரிய தனறெனறவாரும்

இங்ஙனம கோசனாகிய மிஞிலி தன்னினத் தவனாகிய அதிகனைககொன்ற வேண்மானாகிய எயினனைத் தன காதலி வழிபட்டு வசகு செய்தநனைன பாழியிலுள்ள பேய்க்கு ஊட்டுவதாக வஞ்சின மொழிநது மேற்கொண்ட நிலையில மேனிகழந்தன இனி, ஆராயப்படும

கல்லாடனார் அகப்பாட்டில் (113)

“நனறல காலீயு தடபிற் கோடரா
சென்று வழிபபடுஉத திரிபில் சூழ்ச்சியிற
புனறலீ மடபபிடி யகவுதா பெருமகன
அமாவிச வணமகி முகுதைப போறறிக
காபபுககைந நிறுத்த பலவேற கோசா
இளங்கட் கமழு நெய்தலஞ செறுவின
வளங்கெழு நனஞ டனன வெனரேன,

எனக்கூறுதலான, அகுதை எனபவன கோசர்
தலைவன எனபது புலவனா னாண்டு “அகுதைப்
போறறிக காபபுககைந நிறுத்த பலவேற கோசா”
எனபது அகுதையைப் பாதுகாத்தது தங்காவிலை
தங்கையிலே நிலைபெறுவித்த பலவேற படையையுடைய
கோசா என்று பொருள் படுதல காண்க அகுதையைப்
பாதுகாத்தபடி என்கையென்ற கூறுவேன நானான
நானே கனிதினறறகென ஆறரேராதது அருமையின
ஓர் மாமரம் வளாத் தப போறறினான அஃதொரு காடே
காயத்தது முற்றிப் பெருங் காயான நிலையில அககாய
ஆறறிவிதிராதது அதனை ஆற்றிற குளித்த ஓர் பெண்
எடுத்த தினறனள இத்தவற்றிற்கு அவளுறறா பல
களிறும் பெண்ணின நிறையான பொற பாவையும்
கொடுக்கவுங் கொள்ளாய அவனைக் கொலை புரிந்தான்.
இவ்வரலாறறாக குறுந் தொகையுள்,

“மணரிய சென்ற வொண்ணுத லரிவை
புனறரு பசங்காய நினறதன தபபற
கொன்பதிற ரென்பது களிற் ரெ டவணிற
பொன செய பாவை கொடுப்பவுங் கொள்ளான
பெண்கொலை புரிந்த நன்னள போல
வரையா நிரயத்துச செலீஇயரோ வனகை” (292)

எனப்பரணா பாடுதலானறியலாம் இப்பசங்காய
தினறவள கோசா மகள் என்று நினைத்தத்கும் இக்
கொடுங் கொலையைப் பொறுத்த கோசர் நானான மாமர
மே இக்கொடுங் கொலைக்குக் காரணமென்று கொண்டு
அதனை யழித்தற்கு ஒரு வனகட சூழ்ச்சி செய்தனா அச்
சூழ்ச்சியாவது தங்கள குலத் தலைவனான அகுதையை
அகவண் மகளிர்க்குப் பெரும் பிடிப்பரிசில தருமபடி

செய்து, அவற்றை அமமகளிரைக் கொண்டு நனானை தோட்டத்து அம்மாமர முதலாகக் கட்டச் செய்தனர். மாமரத்திற்கு கட்டிய பிடிகள் தங்கள் தலையில் மண்ணைப் பெய்தறகுத் தரையைப் பறித்த நிலையில் மாமரம வேரோடு ஆற்றிற் சாய்ந்தது அதனை நாட்டில் உள்ளா ரெல்லாம விற்கிற கொடித்துப் போக மரமேயிலலையா யழிந்தது. இசசூழ்ச்சிக்குடன்பட்டவனான அகுதை மேல, நனானை சினந்த படை யெடுத்த வளவில் அவ னைப் போற்றித் தம நா ட டை க் காதத் கோசர் சிறப்பினையே 113-ஆம் அகப்பாட்டுக் குறிப்ப தென்பது பின்வரு மேற கோள்களான நனகுணரலாம். அவை வருமாறு —

“நனான, நறுமா கொன்று நாட்டிற் போகிய
ஒன்று மொழிக் கோசா போல
வனகட சூழ்ச்சியும் வேண்டுமாற் சிறிதே”

“இனகடுங் களவி னகுதை தந்த
வெண்கடைச சிறுகோ கைவன மகளிர்
மடப்பிடிய பரிசின மாளப
பிற்தொன்று குறித்தவ னெடுமுழந் தியே

(ஊ. 298)

இவற்றுட கோசா வனகட் சூழ்ச்சியினான தென்பது, அகுதை மடப்பிடிப் பரிசில பிற்தொன்று குறித்த தலை அறியக் கிடப்பது காண்க ஒரு காய தினற் தப் பறகு ஒரு மகளைக் கொலை செய்த நனானை மரமேயிலலை யாகச் செய்யும் இவ்வகவன மகளிரை என செய்ய வனென்பது துணிய இச சூழ்ச்சி செய்தனர் ஆவர் நனானை மாமரத்துப் புன்றரு பசங்காய தினறு கொலை யுண்ட ஒண்ணுதலரிவை கோசர்மகளாதலாற் கோசர் அச்சின மாறது அமமரத்தை அழித்துத் தொலைக்க ஒரு வனகட் சூழ்ச்சி செய்தனர் என்று நினைக்கப்படும்.

“துணங்கு கட சிறுகோல வணங்கிறை மகவீரோ
டகவுநாய புரந்த அளபிற கழறொடி
தறவு மகிழிருக்கை நனான வேண்மாள”

(அகம 97)

என்பதனும்

“பாடுநர் செவினே

குழாது கரககும் நனனன்”

(அகம. 349)

என்பதனாலும், இந் நன்னன இசைவல்ல அகவன மகளிரன்பிலை அவரை வருத்தாது தான முன் செய்த கொடுமையை உணர்வன என்று இவ்வாறு ஓர் சூழ்ச்சி செய்தனர் போலும். இவற்றால் இவ் வகுதை கோசர் குடியினனாவன என்பது தெள்ளிநாதல காண்க பரிசில் பிறிதொன்று குறித்த தென்று பாடியவரும், நறுமா கொண்டு நாட்டிற் போகுகிய கோசர் போலவன கட்டு சூழ்ச்சியும் வேண்டும் என்று பாடியவரும், பரண ரொனனும் ஒரே புலவராதலால் இவ்விரண்டையு மியைத்து நறுமா கொன்ற சூழ்ச்சி வரலாறே அவர் கூறுவதாகத் துணியப்பட்டதெனக் “சென்றுவழிப்பட்டு உந்திரிபில சூழ்ச்சியிற—கோசர்” (அகம 113) என்று கோசரைச்சிறப்பிப்பதுங் காண்க இங்ஙனமல்லாக்கால அகுதை மடப் பிடிப் பரிசில் பிறிதொன்று குறித்தற்குத் தக்க காரணம் கூற இயலாமை ஆராய்ந்து தெரிக் கோசர் தந்தலைவனான அகுதையைப் பாதுகாக்க வேண்டிய இன்றியமையாமையும் இதனாலெளிதி லுணரலாகும். இவன கோசன என்பது இன்னும் ஒருவகையானும் துணியலாம் மதுரைப் பேராலவாயார் பாடிய அகப்பாட்டில்,

“வெளியன வேணமான ஆஅ யெயினன
அளியியல் வாழகைகப் பாழிப் பறத்தகை
யிழையணி யானை யியறோ யிஞ்சியொடு
தண பகலுற்ற செருவிற் புண்கூரத்
தொள் வாண மயங்கமா வீழ்ந்தென்ப புனனொருங்
கங்கண விசுமபின வினங்கும் ஞாயிற
ஞெண கதிர தெருமை சிறகிற தேகலி
திழலசெய துழறல் காணென யானென்ப
படுகனங் காண்டல் செலலான சினஞ்சிறந
துருவினை நனன னருளான கரப்ப
பெருவிதுப் புறற பல்வேண மகளிர
குஞ்சுபூம் பைந்தர ருக்கிய பூசல
வசைவிடக் கடக்கும் வயங்குபெருத்தானை
அகுதை களைத்த தாங்கு”

(208)

என்னும் பகுதியால் வேளசூடியினனாகிய வெளியன வேண்மானு ஆயெயின நென்பவன, நானை வேண்மானுடைய பாழிப் பறந்தலையில் மிஞ்ரிலி யென்பவனெடு பொருது புண்பட்டு வீழ்ந்ததும், உறவினனாகிய வேளநானை அருளாகுகி அப போககளததைக காண்டலுஞ் செயயாது காந்தனாக, அங்கு வேள மகளிரழுத பூசலை இவவகுதை களைந்தனா என்று கூறப்பட்டுள்ளது காணலாம் எயினன வேள என்பது வெளியன வேண்மானென அவனை விசேடித்ததலையால் நானை வேளென்பது,

“நனவன வேண்மான

வயலை வேலி வியலூர்”

(அகம் 97)

என்பதலுணரப்படும இப் பாழிப் போர் வேளிராகுங் கோசாக்கும் நிகழ்ந்ததாகும் 142-ஆம் அகப்பாட்டில் வேள மாண எயினனெடு பொருத மிஞ்ரிலியை வாயமொழி மிஞ்ரிலியென விசேடித்ததலும வேளொடு பொருதலானும் இது தணியப்படும கோசர் வாயமொழியால் இசை பெற்றவரென்பது,

“வாயமொழி நீலையு சேணவிளங்கு நலலிசை
வளங் கெழு கோசர்”

(அகம் 205)

கோசா நனமொழி போல, வாயாகினறே

(குறுந் 15)

“மெய்யமலி பெருமபூட் செமமற கோசர்”

(அகம் 15)

எனவும்,

“ஒன்று மொழிக கோசர்”

(அகம். 196- குறுந் 73)

எனவும் வருதலான அறியப்பட்டதாதல முனனரே காட்டினோன

“கொடித்தோய

பொலம்பூ ணவனன புணனெடு கடிந்தென

யாழிசை மறுகிற பாழி யாங்க

ணஞ்ச லென்ற வா ஆ யெயின

னிகலெடு கறபின மிஞ்ரிலியெடு தாக்கித

தனனுயி கொடுத்தனவ சொலவியது

(அகம் 396)

என்பதலை, நானை வேண்மான போர்க்கெழும் போது தனக்குப்புள (சகுனம்) நாடு கடிந்ததெனச் சொல்ல, அநநிலையில் வேண்மானெயினன அவனை

அஞ்சலென்று தேற்றி மிஞிலியொடு பொருது தன்னு
யிரை அவனுக்காக வழங்கினன என்று கூறுதல காண
லாம்.

“புள னோர் ததுப படை யரைத்து (அகா 207)

“புளவாய்ப்பச சொன்ன புலவற்கும! (4 வெ)

என்பனவற்றற புள சகுன விரித்தமாதல் உணர்க்.
எயினன அஞ்சலென்ன வேண்டியதற்குக காரணமாகப்
புளநாடு கடிந்ததென்ற அச்சச சொல், நனானை வாயி
லுண்டாயதென்று தெரிந்து கொள்ளலாம் புளநாடு
கடிந்தென என்ற பாடமும் உண்டென்னும் இதுவே
பொருட பொருத,மாதல உணாக இனிப புனாடு
கடிந்ததெனக் கொண்டு “ புனாடு என்ற பெயருடைய
நாட்டுப் பகுதி தனைக் கடிந்ததாக நனானை சொல்ல,
அவனை அஞ்சலென்ற ஆயெயினன ” என்ப பொருள்
கொள்ளினும் இழுககாது புனாடு சிறுகுற்றமாகக்
கொள்க புனாடு ஒருா என்று தாலமி கூறுவா

இங்ஙனம் தனக்காக உயிரகொடுத்த எயினன புண
பட்டு வீழ்ந்ததும் அவனைக் காண்டலுஞ் செய்மாத், நன
வன் வேணமான ஒளித்த அளவில், வேணமகளிர்,
எயினன் வீழ்ந்தது பற்றியும் தங்கள் நன்னனைக் காணு
மைபற்றியும், அழுது பெரும் பூசலிட, அக்களத்து வாய
மொழி மிஞிலிககுத துணையாய வயங்கு பெருந்தானையுட
னின்ற அகுதை அருளால் இரங்கி வேணமகளிர பூசலைக்
களைந்தானென்று துணியத்தகும் பகைமையைப் பெண்
டாபாற கொள்ளாது அவாக்குபகாரஞ் செய்த இவ்வ
குதையின அரிய செயலே ாண்டும் புலவராற பரராட்டப்
பெற்ற தெனக்.

“பேராணமை யென்ப தற்கு ணை றுற்றக்கா

ஊராண்மைமற்றத னெ கு” (குறள். 773)

என்ற திருக்குறளையும் அதற்குப் பரிமேலழகர்
கூறிய உரையைப் போக்கி இவ்வரிய பண்பின மேம்பா
டுணர்க. எயினனையு நன்னனையுஞ் சார்ந்த வேண்மக்
ளிர் பூசலிடுவதற்குக காரணம் எயினன் வீழ்ந்ததும்.

நன்னன் கரந்ததுமே யாகாது, நன்னன் பெண் கொலை புரிந்தவனாதலானும், போரிற் பகைத்தவருடைய மகளிர் கூந்தலைக் கயிறு திரித்தவனாதலானும், பகைத்தவா தமமையும் அவவாறு என்ன என்ன செய்வரோ எனனும் அசசமும் ஆம் எனக. நன்னன் பகைத்தவர். மகளிர் கூந்தலைக் கயிறு திரித்த செயதி,

“வேந்த ரோட்டிய வேந்து வேளன்னன்
கூந்தன முறநி யிற் கொடிதே”

(270)

என்ற நற்றிணையானறியப்படும. நன்னன் பகைவர் மகளிர்க்குச் செய்த கொடுமைகளைச் செய்யாது அகுதை வேண்மகளிரா பூசல களைந்ததுவே ஈண்டுக கூறப்பட்ட தெனக. அகுதையும் நன்னனும் பகைத்த நிலையில் இருவரும் எதிர்பொர நின்ற களத்து, நன்னன் அசசத்தால எதிர்வராமையால், அகுதையைச் சார்ந்த கோசனாகிய மிஞ்லியும் நன்னனைச் சார்ந்த வேண்மான எயினனும் முறப்படப் பொருத போது எயினன் புண்பட்டு வீழ்ந்ததும், புளநாடு கடிந்த தெனப போர்க்குப் புறப்படும போதே அவசகுனங் கண்டஞ்சிய நன்னன், தனை அஞ்சலென்று தேற்றித் தனக்காக உயிர் கொடுத்த அவவெயினன் வீழ்ந்ததைக் காண்டலும் செய்யாது கரந்த இழுவையும், அக்களத்து நன்னனெடு பொருதற்கு நின்ற அகுதை பகைத்தவர் மகளிர்க்கு இரங்கியரற்றிய உயாவையும், இநத 208. ஆம் அகப்பாட்டுக் கூறுவதாக நன்கு துணியப்படு மென்க. அழுத மகளிர்க்கு உறவினனாகிய வேள நன்னன் அருளாகுக, உறவினனல்லாது கோசனாய்ப் பகைவனாகிய அகுதை அந் நன்னனைச் சார்ந்த மகளிரா பூசல களைந்தானெனப் பாராட்டியதாகக் கொள்க இங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் நன்னனை அஞ்சலென்றவாய்மொழி மிஞ்லிக்கும் எயின்றகும் நிகழ்ந்த நன்னன் பாழிப போரில், நெடுஞ்சேய்தாகிய கூடறகட பாண்டியன் என்று பிறர் நினைக்கின்ற அகுதை வருவதற்குக் காரணமே யில்லையாதல ஆராயந்து கொள்க. கொண்கானத்தைச் சார்ந்துள்ள துளுநாட்டுக் கோசனாகிய அகுதைக்கும் நன்னனும்

மூண்ட பகைமை காரணமாகவே இப்போர் நிகழ்ந்த தென்று முனைய மேற் கோள்கள் கொண்டு துணிந்து கொள்க. இப் பாழிப் போரிலும் இவ்வகுதை பெருந தானை யொடு நின்றது,

“வசைவிடக கடகரும் வயவகு பெருந்தானை அகுதை”

(அகம. 208)

எனக கூறுதலான் அறியப்படும். இப்போரில் மிஞ்லி எயினற் கொன்று தன வஞ்சினத்தை நிறை வேற்றினான என்று கொள்க இப்போர் வென்றியால் “பாரத்துத் தலைவனான நானை” (அகம. 152) எனபத னாற்றெளியப்பட்ட நன்னனுடைய பாரமெனனும் ஊர் மிஞ்லி காப்பிலடங்கிற்று என்று தெரியலாம். இதனை நற்றிணையில,

“வீனாயனபின விலலோ பெருமகன்,

பூந்தோள் யாபின மிஞ்லி காக்கும் பாரம்”

(265) எனக கூறியதலைறிக.

இதற்குட் பூந தோளயாப்பு எனபது தோடகவசம்

இனி ‘அகுதை கூடல்’ (புறம-) என அகுதைக்குக் கூடற் பதியைக் கூறியதன காரணம் ஆராயப் படும். பாண்டியர் கோசரைப் பெருநதுப்பாகக் கொண்டவ ரென்பது மதுரைக் காஞ்சியுள்,

“கடந்தடு வாய்வா ளிளம்பல கோசர்

இயனெறி மரபினிள வாயமொழி கேட்பப்

பொலம்பூ னைவ ருடபடப புகழந்த

மறமிகு சிறபிற் குறுநில மனனா

அவரும் பிறருந துவனறிப்

பொறபுவிளங்கு புகழவை நிறபுகழந்தேத்த

.....

மகிழத்தினி யுறறமதி”

எனவருதலானறியப் பட்டதலை, இவ்வகுதை பாண் டியராற சிறப் பெயதிய கோசருளொருவனெனின நனகு பொருநது மெனக. வேள நனனை கொணகானத்தே கோசர் துளுநாடும் இருத்தலான கோசனாகிய அகுதை வேள நனனன் பாழிக்கு எயதுதல கூடும். அகுதைகூடல்

(புறம. 347) எனக் கபிலர் பாடுதலான அகுதை பாண்டியன றுனென்றும், அவன தன படைத்தலைவனும் கோசனுமான அதகனை எயினன கொன்றதனால் அவனைக் கொல்லறகு ஸ்ரீமீலி யென்னுங்கோசன றுணையாக நன்னன பாழிகுப படை யெடுத்தது வந்தானெனக் கொள்ளலா மென்ற கூறுவேன இங்ஙனங் கொள்ளின “அகுதைப் போற்றிக் காப்புக் கைந் நிறுத்த பல வேற கோசா” எனபதற்குப் பாண்டியனைப் போற்றித்தங் காவலை நிறுவிய கோசர் என்று பொருளாகும் அங்ஙன மாயின அகுதையாகிய பாண்டியன் கூடலில் அகவன் மகளிராகுப் பிடிப்பரிசில் வழங்கினனென்று கருத வேண்டிவரும். கூடலிலீத்த இப்பிடிப் பரிசில் பிறி தொன்று குறித்துத் தந்தது நெடுஞ் சேயமைக்கணி கழந்ததாகும் இப்பிடிக்களைக் கொண்டு கொண்கான நன்னன ஊரில் மாமரத்தை அழித்து நாட்டிற் போக்குவது பொருந்தமா, துளுநாட்டுள் அகுதை யீத்த பிடிக்களைக் கொண்டு நன்னன நறுமா கொன்றதாகக் கொள்வது பொருந்தமா என்றறிஞரே ஆராயந்து கொள்வாராகுக. “இன்கடுங் கள்ளினஃதை” என்ற குறுந் தொகைக்கேற்ப நனைக்கள்ளின மனைக் கோசா, தீந்தேறன்றவு” மகிழந்து (புறம 396) எனவருவதுங்காண்க இவவுண்மை தென்னிந திய சிலா சாசனத்தொகுதி நான்கில் 388-ஆம் எண்ணி லுள்ள கருவூர்ப் பக்கத்துச் சிலையினுள்ள வட்டெழுத் துச் சாசனத்தில,

“ஸ்ரீ கூற்றருதை கொள்வி நிறுவன
கன்கார்த்தி கோசமுடைக் கோசமும்
ஐம் பெருங்குழுவும் சங்கமும்,
இவை காததாண்டி என தலை மேனை”

எனவருதலான் வலியுறுதல் காண்க. கூற்றருதை என்பது கூற்ற குதை எனவும் கெலவி நிறுவன் என்பது கொலவி நிருபன் எனவும் கொள்ளலாம். பொறித்தார் பிழைப்பும படித்தாரா பிழைப்பும இவையாகும். இதன கட்களகார்த்தி கோச முடைக் கோசமென்பது கோசர் குலம் எனப் பொருள்படும் “வண் கோசன் செருந்தை”

என வழங்கியது காண்க. இப்படியே “ஐம்பெருங்குழுவ
மததி கோசமும” எனவருதல காண்க. (பெருங். வத்தவ்
9-5).

கூடல ஒன்றே கொண்டு அகுதையைப்
பாணடியெனென்று துணிவது, “செருந்தை தன் தென்னு
றந்தை” என்றது கொண்டு செருந்தையைச் சோழன்
என்பதனோ டொககுமென்க. இவ்வாறே “தித்தனு
றந்தை” என்பது கொண்டு வேணமான தித்தனைச்
சோழர் குடியினனாக வாரமுண்டு. இவ்வாறு கொள்
வதனலுண்டாகும் இடாப்பாடுகளைத் தித்தன வரலாற்
றுள விளக்கினோன, ஆணடுக காண்க அகுதை பாணடி
யனாகாது பாணடியா படைத்தலைவனாகலைப்பின வருவன
வற்றினும் உணாக.

“பொய்யாகியரோ”

(233)

என்னும் புறப்பாட்டில் எவ்விமார்பிறபட்ட விழுப்புண
பலவென விடியவில் இயம்பிய குரல,

“பாவடி யாளை பரிசிலாக கருகாச
சோகெழு நோனரு எருதைநட டோன்றிய
பொன்படு திகிரியிற பொய்யாகியரோ”

எனக் கூறுதல கற்றாரரிவா இவ்விடத்துப் பழைய
வுரைகாரா “திகிரி என்றது திகிரி தைத்தது என்று
பிறந்த வாரதையை, பொனாண்டு இருமபு” எனவுரைத்
தாரா. இதனல அகுதை மார்பில் இருமபினுலாய திகிரி
தைத்த தென்று, முதலுட பிறந்த வாரததை பொய்யா
யின தென்றும், அதுபோல எவ்வி மார்பிற புண பல
வென்று மறுநாள விடியலிற பிறந்த வாரததையும்
பொய்யாகுக வென்றும் புலவா வேணடுவதாகக் கருத
லாம முன்னாலில் எவ்விவாய எநிரத்த படையிலுள்ள
அகுதை திகிரியாற புணபட்டு வீழ்ந்தனன என்றகுரல
எப்படிப் பொய்யாயிறொ, அப்படியே எவ்வி புணபட்டு
வீழ்ந்தனன என்பதும் பொய்யாகுக என்று கருதியது
தெளியலாம எவ்விக்கும் தலையாலங்கானத்ததுடசெரு

வென்ற பசும பூட்பாணடியனுக்கும் நிகழுகை போரிகீதா
மென்பது,

“தீரோ கிழவோன
வாயவா னெவளி யேவன மேவா
நெடுமிடல சாய்தத பசும பூண (அகம 266) எனவும்.
எவ்வி, புனமை புதவின மிழகையோடு

....

குப்பை நெல்வின முத்தாறுதநத
கொற்ற நீன்குடைக் கொடித தோச்செழிய” (புறம. 24)

எனவும் வருதலான அறியப்படும. இப்போரில
அகுதை புகுவது பாணடியறகு நடபுடைய கோசருட்
சிறந்த வீரனாகல பற்றி யென்று நினைத,கல தகும்.
“இளமபல கோசர் நின வாய்மொழி கேட்ப” (மதுரைக
காஞ்சி) என இப பாணடியனோ மாங்குடி மருதனாராற்
பாடப்படுதலான இவவுணமை யுணர்க இப போரிற்
பசும பூட்பாணடியறகு வினைவலபாங்கையப படைத
துணையாய நின்ற அகுதை, திகிரி பட்டு வீழுகதானென்று
முனனாட் கூறியது பொய்யாயிற நெனறலால அகுதை
இப் போரில ஊறுபடாது நின்றது புலனாகும் இவன
தன கோசா படை கொண்டு பசும பூட்பாணடியனோடு
வென்று கூடல புககிருப்பது பொருததமேயாகும். பசும
பூட்பாணடியன தனனா காததற ரெழிலைததன படை
வீரனாகிய இவவகுதைபிடம அவவமயம நியமித்திருப்பன
அந நிலையில் அவன காவலிலுள்ள கூடலை,

“மணநாறு மாரின மறப்போ ரகுதை
குண்டு நீ வரைபிற கூடல்” (புறம 347)

எனக கபிலா பாடின ரென்று துணியலாம இக்கபிலர்
இங்ஙனம் பாடும் போதே பரணா “செழியன கூடல்”
(அகம. 116) எனவும் பாடுதல கண்டு இவ்வுணமை யுணர்
லாம.

“பசும பூட பாணடியன
பாடு பெறு சிறப்பிற கூடல்” (அகம. 231) எனவும்
“பசும் பூட பாணடியன
பொனமலி நெடுநகர்க் கூடல்” (அகம. 253)

எனவும் வருவன கொண்டு இவவுண்மை நோகுகுக். ஒரே காலத்து இரு பாண்டியர் கூடலையாண்டா ரெனல சிறிதும் பொருந்தாமையுணாக தொலகாப்பியனார்,

“ஊரும் பெயரு முடைத் தொழிற் கருவியும்
யாருஞ் சார்த்தியவையவை பெறுமே” (மரபியல். 74)

(நகரும் கமது இயறபெரும் சிறப்பும் பெயரும் தத்தந் தொழிற கேற்ற கருவியும் எல்லாரையுஞ் சார்த்தி அவை அவை வருகல பெறும் எ.று) (உரையாசிரியருரை.)

என்பதனால் அவரவர் பிறந்த ஊரைச் சார்த்திக கூற்றகூடம் படலான், அகுகைபிறந்தவூரென்று அகுகை கூடல என வழங்கினுரென்றும் பொருந்தும் இவ வாரேதிததன பிறந்தவூரென்று “திததனுறகை” என ருளும் இயையும். இவவிருபடைத தலைவரும் முறையே கூடலினும் உறந்தையினும் பிறந்தவா என்பதையே இவை குறிப்பன எனின அமையும் பெரும் படைத்தலை வர் மககள தலைநகர்களிற பிறந்த வளாந்தனர் என்றற் கண் இழுககிலலை யெனக திததனுறகை அகுகைகூடல எனபுழி ஊர்கள் இயற பெயரைச் சார்த்தி வந்தன வெனக கொளக. சோழனுறகை செழியன கூடல என்ற ஊரகள குடிப் பெயரைச் சார்த்தி வந்தன எனக. இச சூத்திரத்தாலும் இவரை ஊரபற்றிப் பெருவேநகர் குடியின ரென்பது இயலாமை நனகு நோகுகிக கொளக. கூகைக கோழி என்ப பெயரிய புலவன பிறந்த ஊராதல பற்றிக “கூகைக கோழிவாகைப் பறந்தலை” (புறம்.364) என்ப புலவா பாடுதல கொண்டு இவவுண்மை துணிய லாம இவவாகை “வணகையெயினா” வாகையாதல முன்னரே காட்டினேனா எவனிககும் பசும் பூட பாண்டி யர்க்குநிகழந்த இப்போரில அகுகை படைத தலைவனாக லலலது பாண்டியனாகமை, எவனியைப் பசும் பூட பாண் டியன வென்றதாகக கூறும் பலமேற கோளகளாலும் தெளிக

இவற்றால் இவவகுகை பாண்டியர்க்குத் துணையாய் கோசர் போற்றுங் கோசா குடியினனவெனன்று கொளக மற்றுப் பரணா,

“இன்கடுங் கன்ளி னகுதை களிற்றெடு
நனகலையு நாண மகிழ்குக்கை, யவை”

(அகம, 76) எனக கூறிய தனைச

“சீறியாழ்ப் பாணராபயப் பலகை னுதவி

நாளவை யிருந்த நனைம கிழ்த்திதியன (அகம, 331) என
புழிப்போலக கொளக,

சிற்றரசாககுப படையுங் கொடையும முரசும நாள
வையுங் கூறப்படுதல திதகை வரலாற்றிற பரககககூறி
னேன இததுணையுங் கூறியவாற்றற கோசருள அதிகன்.
சீயிலி, அகுதை எனற வீரா வரலாறு ஒருவாறுணரப்படும.

திதியன்.

இவன பூதப பாண்டியன பாடிய அகப்பாடல் (25)

“பொருநர்,

செலச மங் கடந்த வில கெழுதடககைப
பொதியிற செலவன பொலந தோத்திதியன
இனனிசை யியத்திற கறங்கும
கன மிசை யருவிய காடிநதோரே”

என வருதலாற பாண்டியாககுத துணையாவா
னெனத துணியப்படும இவன வேளிருள ஒருவனான
திதியன்ன வேரவனொபத்து,

“நாளவை யிருந்த நனைமகிழ்த தீதியன
வேளிரொடு பொரீஇய கழித்த
வாளவா யனன வருகுந மிறந்தே”

(அகம 331)

எனபதலைறியலாம இதனகடடிதியன வேளிரொடு
பொருதற்கு உரைகழித்த, வாளுடைமை கூறியதலை
இவன வேளிருள ஒருவனாகா னென்று கொளக தலை
யாலங் கான ததுப போரிற பாண்டியற்குப பகையா
யெதிராத்து நினற ஐம்பெரு வேளிருடடி தியன எனற பெய
ருடையா ஒருவனுணைமை,

“கொய சுவற புரவி, கொடி த தோச செழியன
ஆலங்கானத தகவறலை சிவப்பச
சேரல செம்பியன சுவங்கெழு திதியன்
போலவல யானைப பொலம்பூ னெழினி
நாரரி நறவி னெருமை யூரன

நேங்கமழகைத்துப் புலாந்த சாதின
 இருங்கோ வேணமா னியறோப பொருநனென
 நெழுவர் நல்வலை மடங்க வெருபகல
 முரசொடு வெண்குடையகப் படுத துரை செகை
 கொன்று களம வேட்ட ஞானறை” (அகம், 36)

எனவரும் மதுரை நகரீரர் பாட்டானறியப்படுகலாற்
 பூதப்பாணடியறை சிறப்பிக்கப் பெற்ற இததிதியன்,
 பசும் பூட பாண்டியனை யெதிராததுப் பொருந திதியன்
 ஆகாமை தெளியப்படும இவன வேளிரொடு பொரீஇய
 கழித்த வாளுடையனென்றதனும இவனுக்கும்
 வேளிராசகு முள்ள பகைமை நனகறியலாகும். கொண்
 கானத்து வேளிராகும் துளுநாட்டுக கோசாககுமுள்ள
 பகைமை, மிஞிலிகும் எயினறகும் நிகழந்த போரான
 முன்னரே விளக்கப்பட்டதை ாண்டைக்கு நினைக்க
 மற்று ஆ அய வேளுகசூரிய தென்று “ஆ அய பொதியில”
 எனவும் (புறம் 128),

“பொது மீக் கூற்றத்த நாடு கிழ வோயே” (புறம், 135)

எனவும் வருமிடங்களால் நனகறியப்பட்ட பொதியில
 வேளிர பகைவனாகிய இததிதியற சூரியநாதல எந்நன்
 மென்ற கூறுவேன பொதியில தெனாவனாகிய பாண்டி
 யாக சூரித தெனாபது,

“3வம்பின

வெறிகொள பாசிகை நீலமொடு சூடி
 யுடலுநாக கடந்த கடலந்தாளைத்
 திருநதிகை நெடுவேற நென்னவன் பொதியில”

(அகம் 138)

எனபதலை நனகறியப்படும இம்மலையிற சிறறர
 சா பலா ஆங்காங்குக குறும்புசெலுதநியிருக்கலாம். ஆத
 லாற பாண்டியாக்குத துணையாய திதியனும் அப்பொது
 மீக் கூற்றத்த நாட்டிலொரு சாரிருநகாலுதல இயையு
 மென்று கொள்க இததிதியன் வேளிரொடு பொரீஇய
 கழித்த வாளின் வாய்க்கை கடிய சுடு சாததிறகு உவமை
 கூறியதனா, இவன் வாளின் வலியால் வேளிரை வென்
 றது உயத்தணரலாகும், அவனொறியால் ஆஅயவேளை

வென்று பொதியிலிற் றெனவானுககுத துணை
என்பாள்,

“வாலிது முடா அது கலதது முண்ணது” தங்கட்கியல
பாகிய கோசமுறையிற பழிககுப் பழி வாங்குவதாக விர
தம பூண்ட வளாயத தங்களிற் றலைவராயுள்ள குறுமபி
யனுகுகும் திதியனுகுகும் தன விரதவரலாறு கூறினாள்
திதியன குறுமபியன துணையாக அங்கனங் கண்களைநத
அவ்வா முதுகோசரைக கொன்று தன் இனத்தவர்ககு
ளுண்டாகிய முரணபாட்டைப் போக்கினாள். அனனி
மிளிலி சினமாறி மிடுககுடனியலிளாள். இவ்வரலாறு
அகப்பாட்டில்,

“முதபடு பசங்காட டரிற்பவா மயக்கிப்
பகடுபல பூண்ட வழுவறு செரு செ
யிடுமுறை நிரம்பி யாகுவினைக கலித்துப்
பாசிகை யானற பயளு புகுகென்
வாயமொழித் தநதையைக கண்களைந தருளா
தூாமுது கோசா நவைதத சிறுமையிற
கலதது முண்ணாள் வாலிது முடா அள
சினத்திற கெண்ட படிவ மாறாள்
மறங்கெழு தானைக கொற்றக குறுமபியன
செருவிய வானமாவ திதியற குரைத்தவா
இன்னுயிர செகுப்பக கண்டுசின மாறிய
அனனி மிளிலி போல மெயம மலிந
தானு வுவுகையே மாயினெம்” (அகம. 262) எனவும்,
“தநதை, கண்கவி வழித்ததன றப்பறறெறுவர
வொன்று மொழிக கோசா கொன்று முரண போக்கிய
கடுந தேர்த திதியன அழுநதைக கொடுங்குழை
யவனி மிளிலியி வியறு
தினனதை தருவியை முயங்கிய மாபே” (ஊ. 196)

எனவும் வருவனாவறறான அறியப்படும பயறு ஆபுக
கெனத்தநதையைக கண்களைநது அருளாது ஊர் முது
கோசர் நவைதத சிறுமையினால் அனனி மிளிலி சினத
திற் கொண்ட படிவமாறாள் என்று கூறியது காண்க.
ஆ புகுகென் என்றதனால் ஆ பயற்றைத் தினறதிலலை
யென்று குறித்தார் இதன் கண் வாயமொழித் தநதை
என்றது ஊர் முது கோசரோடு ஒரே இனத்தவன் ஆன

தந்தை எனபது புலப்பட நின்றது. முது கோசராயிருந்
தும் இன் மென்று நோக்காது, தண்டந் தகுதியன் நென்
பதும், எண்ணுது எல்லா வுறுப்பினுஞ் சிறந்த கண்ணை
அருளாது களைந்தன ரென்றா படிவம் என்றார், பழிக
குப்பழி வாங்குக கொண்ட வஞ்சின விரதமென்பது
தெரிய குறுமடியனுநதிதியனும் கோசரின் மலலாரா
யின் இங்ஙனம் எளிதில் ஒன்றுமொழிக் கோசரைக்
கொன்று முரண் போக்கலாகா தெனக் முரண் போக்
கிய எனறதலை ஓரினத்திறகுள் நோந்த முரண்பாடு
இஃதெனத் துணியலாம் ஊர் முது கோசா பிழையாத
லால் இவ்வழக்கில் வேளிரா இடையிற புகுக்க கொன்று
முரண் போக்கல் இயலா தெனக் கோசா அந்நியரற்ற
கொல்லப்படத்தக்க எளியரல்லா எனபதும் நினைக் ஊர்
முது கோசா தம் தலைவாக்கடங்கிக் கொலையை யேற்று
முரண் போய வாழ்ந்தன ரென்பதே பொருந்த மெனக்
மிஞ்லி எனனும் பெயர் கோசா பெயரென்பது வாய்
மொழி மிஞ்லி எனபதனாலும் அவன் வேண்மாளையின்
னைக் கொன்றவரலாற்றினும் அறியப்பட்டது. இனி இத
திதியன் அமுநதை எனபது திதியன் ஆட்சியுட் பட்ட
அமுநதை எனனும் ஊர் ஆகும் இது சோண்டடு வேளிர்
இருந்த அமுநதாரின் வேறயக் குடமலை நாட்டிலிருந்த
ஊர் மெனக் இனி இத திதியனே பாண்டியற்குத்
துணையாய்ச் சோண்டடிற் புகுக்க குறுககையில் அனனி
எனனும் வேளுடைய புனணையாகிய காவன் மரத்தை
வெட்டி வீழ்த்தினன் என்று தெரிக் இது பற்றியே
திதியன் வேளிரொடு பொரீஇய கழித்த வாள்வாய்
என்று சிறப்பிக்கப்பட்டதெனின் நன்கு பொருந்தும்
அகத்தில,

“எவ்வி, தயம்புரி நன்மொழி யடக்கவு மடங்காள்
பொன்னினா நறுமலாப புனை வெ கித்
திதியனெடு பொருத வன்னி போல்
விளிகுவை”

(126)

என வருதலானிவவுண்மையறிக் இதன் கண்
வேள் எவ்வி தன்னினத் தவனான அன்னிககு நன் மொழி

கூறி அடக்கவும் அடங்காது, அவ்வனனி தனகாவன மர
மாகிய புனனையை விரும்பித திதியனெடு பொருது விளிந்
லறியப்படுதலான, இதுவே திதியறகும் வேளிராக்கும்
நிகழ்ந்த போரெனறுகொளளத தகும். எவவி நனமொழி
கூறி அன்னியை அடக்கியது தன வேளிரின ததவனென
பது பறறியாகும் இங்ஙனங் கொளளாககால வேள
திதியனும் வேள அன்னியும் பொருதாரெனப்பட்டு இன
முறை கெடுதல கண்டு கொள்க திதியன வேளிரொடு
பொருதான எனபதே அவன கோசனென்று தெளிவித்
தல காண்க நற்றிணையில

“அன்னியும் பெரிய னவனும் விழுமியன
இரு பெரு வேந்தா பொருகளத தொழிந்த
புனை விழுமம போல,
வெனனெடு கழியுமிவ விருவர நிகலே” (180)

என வருதலான இத்கிதியன அன்னியினும் பெரிய
னென்றும் பெருவேந்தாய விளங்கினவ னென்றும்
அறியலாம்.

குறும்பியன்

இவன் “மறங்கெழுதானைக் கொற்றக குறும்பியன்”
(அகம் 262) எனபதறை சிறந்த படைபுடைய னெனப
தும் அப் படையா லையதிய கொற்ற முடைய னெனப
தும் அறியப்படும இவன் திதியனெடு துணையாய் நின்று
அன்னி மிஞ்வி துயா கேட்டனன எனபதனான இவனுங்
கோசனென்றே துணியப்படு மென்க

ஆதனெழினி

இவன் கோசன எனபந்

“கடலாடு மகனி கோயத ஞாழ் றும்
கழனி யுழவா குற்ற குவகையும
கடி மிகாப புறவிற் பூதத முலகையொடு
பலவிளங் கோரி கணனி யயரும்
மலை யாணாச செலிக கோமான
எறிவிடத் துணியாச செறி சுரை வெள் வேல்

ஆதனெழினி யருநிறத் தழுத்திய

பெருங்களிற நெவ்வம் போல

வருநதுவர் மாதவர் சேரியாஞ் செவினே (அகம.216)

என வருதலானறியப்படும. இதன கண கோசா கண்ணியயருளு செல்லிக கோமான ஆதனெழினி என்றதலை இவன கோசா தலைவனாக கருதப்பட்டான. ஈண்டுச செலவி எனபது செலலூராக கொரு பெயா எனக கொள்ளத தகும்

“அருநிறற கடவுட செலலூராக குண அது

பெருங்கடன முழக்கிற ருகி யானா

இருமபிடம் படுதத வடுவுடை முகத்தா

கருங்கட கோசர் நியமம்”

(ஊ. 90)

என்றதலை, செலலூராகுக கிழககே கடலோரத்துக கோசாவாமும் நியமம் எனனும் ஊரிருப்பது அறியப்பட்டதலை அதற்கேறப ஈண்டுச செலவி செலலூர் எனக கொள்ளப்பட்டது. மேலே காட்டிய அகப்பாட்டில மலைப்புறமே கூறது கடலுங் கழியும் கடிமிளைப்புறவுமே கூறுதலான, இது சோண்டடதாதல தெள்ளிது. ஈளளி வளவனைக கோலூர் கிழா பாடிய புறப்பாட்டில இவ்வாறே,

வயலே, தெலவின வேலி நீடிய கருமின

பாத்திப பனமலா பூதத துமின

புறவே, புல்லருநது பல்லையததான

விவிலிருநத வெங் நறுமினறு

கடலே, கால தந்த கண்ணெண்ணுவொ

காணற புனகா சிலை நிலைகருநது

கழியே, சிறுவெளரூபின கொளகை சாறறிப்

பெருங்கொண்டடு மணைவிகருநது

அனன நனகுட்டுப் பொருநமயாமே” (புறம.386)

என்று மலை யொழியக கூறுதலான இவவுணமைபுணரலாம இக ஈளளிவளவன தலா நாட்டுவலி மிகுத தோங்கும கோசா நிலதலைக கொள்ள விருமபி இவர் விளங்கு படைவய தூறிலான எனபதனலும் இவர் சோண்டு நியமத தவராசல வலியுறு மொக

“வாயமொழி திலைஅய சேணவிளங்கு நல்லிசை,
வளங்கெழு கோசா விளங்குபடை துறி
திலங் கொள வெ கிய பொலம்பூட் கிளளி” (அகம 205)

என்றதனால் அறியப்பட்டதாம், பரசுராமன காசிபனைக் கொண்டு வேட்டித்த, இடம் செல்லுரொண்பது 220, ஆம் அகப்பாட்டான அறியப்படுதலான, பரசுராமன 19-இனே வருணனை வேண்டிப் புதிதாக உண்டாகிய கடன மலை நாட்டில் இச செல்லுரா இருதகல பொருந்தா தெண்பது தெளியலாம்

“கெடாஅத தீயி னுருகெழு செல்லூர்
கடாஅயானை குழு சசமந்தைய
மனமருங்கறுத்த மழுவா னெடியோவ,
முனமுயனறநிநினி முடித்த வேளவிக,
கயிறரை யாதத காண்டந வன்பி, னெடுந்தூண்”
(அகம, 220) என்பதனால்தற்க.

இவன வாட்டாறறு வேளாகிய எழினி யாதனன (புறம-396) வேறுதற்குச் செலவிக கோமான ஆதனெழினி என்பபட்டான இவனா வாட்டாறறா எனினும் பெயரான சோனாடு அநந்தாங்கிச சேகரத்தாளளது எனக. வாட்டாறறுகும், செலவிகும் மலைப் புறமே கூறமை யால இது கடன மலை நாட்டுத் திருமால திருப்பதியாகாமை நனகுணரலாம் அவனைப் பற்றிய புறப்பாட்டில் அவனாட்டையும இங்ஙனமே மலையிலலாமற கூறி,

“நனைக களளின மனைக் கோசா,
தீந்தேற னறவு மகிழ்நது
நிங்குரவைக கொனைத்தாங்குநது” (புறம 396)

என்று மாங்குடிசுழார பாடின ராதலின உண்மை யுணாக இப்பாட்டில் அவனை வெனவேல வேளே, வாட்டாற்றெழினி யாதன” என்றதனால் அவன வேளாத லுணர்க. ஆணடுக களனைத்தநகள மனையினகணுளள கோசர் தீவிய தேறனறவை யுணடுகளித்துக் குரவை கொண்டு தூங்கும் வாட்டாறு என்று கூறியதாகக் கொள்க வீரா இயலபு கூறுமிடத்தெலலாம நறவும்

களனும் மிகுதியாக உடன வருதல தமிழ நூல வழககென பதனை

“நாரரி நறவிற் கொங்கா கோவே,, (பதிற் 85)

“இன கடுங கள்ளினகுதை” (குறுந. 298)

எனபன போன்ற இடங்களா னுணாக, “செலலிக கோமான ஆதனெழுநி எனவும்’ வேளே வாட்டாறறெ முனியாதன எனவும் வேறு வேறு ஊரும பெயருங கூறு தலான இவர் வேறுபாடுணரலாம எழுனியாதனை வேள் என்றது போல, ஆதனெழு நியைக கூறமையுங காண்க. செல் லார் முதல வாட்டாறு வரையுங் கோசா கடற்கரை யோரமாகச சோண்டு வதிந்தனா எனபதனை இவை குறிகுகும் வாட்டாறறுக கோடடை எனபதம பட்டுக கோடடைச சேகரததுண்டு இனி இவவகப்பாடில(216) இவன செலலாக கோமான எனபதம இவன, வேலை, எதிராத யானையின அரிய மாரடில அமுநதமபடியெறிந தனன எனபதம அறியப்படுவன இதனற கோசர்களி றெறிநது வரும் பெரு வீரராக விளங்கியது தெரியலாம்.

தழுப்பன்

இவன பாண்டி நாட்டு மருங்கூர்ப்பட்டினத்தை யடுத்த ஊணூரிலிருந்த கோசா பெரு வீரன இவனைப் பற்றி அகப பாடில நககிரனா,

“வாயவாட, டமிழகப் படுத்த. விமிழிசை முரசின

வருநா வரையப் பெருநா ளிருக்கைத

தூங்கல பாடிய வோங்கு பெரு நல்லிசைப்

பிடிமிதி வழதுணைப் பெருமபெயாத கழுமயன

கடிமதில் வரைபி னூணூரும்பா

விழுநிதி துஞ்சம வீறுபெறு திருநகா

இருங்கழிப் படபபை மருங கூர்ப் பட்டினத

தெலனுமி ழாவனாத தனன

கல்லென கம்பலை செய்தகன ரேரே”

(அகம-227)

எனக கூறுதலான இவன வழுதியாகிய பாண்டியற் றுத துனைவலியாயவன என அறியப்படுவன. தன தப் பாதவாளினால் தமிழ நாட்டைத தனனகப் படுத்திய

வருநர்க்கு வரையாத பெரு நாளிருக்கையுடைய முரசு
டைச செலவனும், தூங்கல பாடிய ஓங்கு பெரு நலவிசை
யினனும் ஆகிய பிடிமிதித தேறும் வழுதியாகிய பாண்டி
யற்கு இவன போாத துணைவனென்றும், போரிற் பட்ட
அழகிய பெரும் புண்ணை உண்டாகிய தழுமபுடைமை
யாற றழுமபன் எனனும் பெரும் பெயருடையன் ஆயினு
னென்றும், இவன காவல மதிலையுடைய ஊணூரிலிருந
தனென்றும், அவ லூ பாண்டியா பெருந திருநகராகிய
மருங கூர்ப்பட்டினத்திற்குத் தெற்கணுள்ள தென்றும்
அறியலாம். தழுமபன் என்பது புண்ணின் தழுமபால் எய
திய பெயரென்பது,

“நெய்வாத தன்ன துய்யடங்கு நரம்பி
னிருமபா னைக்கற றகீவன் பெரும்புன்
ஏளத் தழுமப னூணூ ராங்கட
பிச்சை சூழ பெருங்கன்று போலவெ
மடடி லோகை தொடடகை நினமே” (நற 300)

என்பதனானறியலாம் நகரீரா பாட்டில் வாயவாள முத
லாக வுள்ளன வழுதிக்கு அடையாக்க கொள்க வழுதி-
மாறன வழுதி இவன் தமிழகப் படுத்தியது புறப்பாட்டில்
(51)

“தண்டமிழ் பொதுவென்ப பொருஅன் போரெதிரநது
கொண்ட வேண்டுவ னாயிற் கொள்கென்க
கொடுத்த மன்னா நடுக்கற றனரே”

என்பன முதலாக வருமடிகளாலும் ஆண்டுப் பழைய
வுரைகாரர் “குளிராத கமிழ் நாடு முவேந்தாக்கும் பொது
வென்று கூறப்பொருளையப் போரையேற்றுத் திறையை
வேண்டுவனாயின் கொள்க வென்று சொல்லி, முன்னே
கொடுத்த மன்னா நடுக்கற தீரநதனா” என்றதனாலும்
உணரப்படும். வாய வாளால், தமிழகப்படுத்த இமிழிசை
முரசையுடையவனும், தூங்கல எனனும் நலவிசைப் புல
வராற பாடப் பெற்ற ஓங்கு பெரு நலவிசையுடையவனும்
பிடிமிதித தேறுபவனும் வழுதியாகிய பாண்டியன் என
வும், அவனுக்கு உறுதுணையாய் போரிற் பட்ட புண்ணை
யலா கிதழுமபினுற றழுமபன் என்பபட்டான இவனெ

னவும், வழுதிககுத துணையாயதலை அவன
 மருங்கூர்ப்பட்டினத்தை அடுத்து இவன ஊணூரில் வாழ
 கிற பவனெனவும் கருதிக கொளக மருங்கூர்ப்பாண்டி
 நாட்டுக கடற பககததூர கோசா பாண்டியாககு உறு
 துணையாதல மதுரைக காஞ்சி யடிகளைக காட்டி 'முன
 னரே விளக்கினேனா வழுதிதுணை என்ற பாடம் எழுதி
 னர் வழுவே துணைக கொண்டு வழுதுணையென வரையப்
 பட்டது வேறு வேறு பொய்ப பொருள கோடறகுக் கார
 ணமா யிறறெனக தம்முகப்படுத்த பெருஞ் சிறப்பு வழு
 தியதாதல, 51 ஆம் புறப்பாட்டால், தெரிந்து இவவுணமை
 எளிதினறியலாம். நற்றிணைப் பாட்டால் இத தழுமபன
 பாணாககுச சுற்றம் போல விளங்கியவன எனபதும்,
 இவன ஊறிற் பாணா பிசசையிற் சூழ்ந்து பெற்ற பெருங்
 களிறுகள வீட்டு வாயில தேநாறும் வங்கு நிறகும் எனப
 தும் அறியலாகும் பிசசை சூழ பெருங்களிறு எனபது
 'களிறு பெறு வலசிப பாணன்' எனபதலை விளக்கம்,
 பெறுதல காணக பெருங்களிறறையும் பாணாககுப்
 பிசசையாக நலகுஞ் சிறப்பான ஊணூரின செலவ நிலை
 குறித்தா ரெனக இவணைப் பரணா,

“வெண்ணெ லரிநா தணனுமை வெரீ இக
 கணமடற கொண்ட தீந்தே னிரியக
 களளரிககுங் குயஞ் சிறுசின
 மீனசீவும் பாணசேரி
 வாயமொழித் தழுமப னுணு ரனன

(புறம 348)

எனப பாடுதலான இவன வாயமொழியிற சிறந்த
 கோசா குடியினனாதல அறியலாம்.

இலிக கலியுள,

“காழ்வரை நிலலாக கடுங்களிற ரெருத்தல
 யாழ்வரைத் தங்கியாங்கு”

(பாலை. 1)

எனபதலற பாககா குதத்துக் கோறகு நிலலாத கடுங்
 களிறு யாழிசையின எல்லையிலே தங்கினற போல என
 றுரைத்தார்

இவ்வாறு யாழிசையால மதயாணையை வசஞ்
 செய்க செய்தி வதஸதேசத்தக கோசத்திலிருந்த

உதயணற்குரிய சிறப்பெனபது பெருங் கதை வலலார்
நன்கறிவா.

“களிற் றெருதலை யாழ்வரைத தங்கியாங்கு”

என இறந்த காலத்தாற் கூறுதலால், இது பழையதோர்
நிகழ்ச்சியைக் கருதிய தென்று நன்கு துணியலாம். கவி
யில் இசு செய்தி கூறியவர் கொங்கிற கருவூரிலிருந்து
அரசாண்ட சேரா எனபது இவரைப் பேய் மகளின
வெயினி பாடிய புறப் பாட்டில்,

“அரிமயித் திரண முனகை
வாலிழை மட மங்கையா
வரிமணற் புனைபா வைக்குக்
குலவுச் சினைப் பூக்கொய்து
தண்பொருதைப் புனலையும
விண பொருபுகழ் விறல வஞ்சிப்
பாடல் சான்ற விறல வேந்தனும்மே” (புறம் 11)

என வருதலானும் அதற்குப் பழைய வுரைகாரர்,
“ஐமையை யுடைய திரண்ட முன்னங் கையினையும் தூய
ஆபரணத்தையும் உடைய பேதை மகளிர் வண்டலிழைத்
துச் சிறற்றிகட செய்த பாவைக்கு, வளைந்த கோட்டுப்
பூவைப் பறித்துக் குளிர்ந்த ஆன பொருந்தத்து நீரின
கட் பாய்ந்து விளையாடும் வாளைமுட்டிய புகழினையும்
வென்றியையு முடைய கருவூரின் கட பாடுதற்கமைந்த
வெற்றியையுடைய அரசனும்” என்றுரைத்த தன்னும்
அறியப்படும் இவா கோசா வதிகின்ற கொங்கிற கரு
வூரிலிருந்து கொங்கிளங் கோசா முனை வரலாறு
தெரிந்தவ ராதலால் அவ் வுதயணை செய்தியை ஈண்டுக்
கூறிக் காட்டினரென நன்கு துணியலாகும். பிற
காலத்து இத் தமிழ்நாடாண்ட பலவ வ வேந்தரானும்
இப்புக்குப் போற்றப்பட்ட தெனபது பாகூப் பட்டயத்து
நந்திவாம பலவனை, “வாரண தந்தரி விஷயே வத்ஸேச
வரணமாந” என்று பிரசஸ்தியாற் கூறுதலான அறி
யப்படும் இனி இவா நாலாக கோசா” (15) எனக்
குறுந் தொகையில் வழங்கப்பட்டனா

இனி நற்றிணை 265 ஆம் பாட்டில்,

“வினாயம்பிவ விலலோ பெருமகன
பூநதோன யாயின மிஞிலி காககும் பாரதனை”

என வருதலான, இக் கோசர் பூத தொழில் செய்த
தோளயாப்பாகிய ஒருவகைக்குப்பாயமணியும் இயல
பின ரென்றறியப் படுவது. வடமொழியிற கோசம் கவசத்
திறகுப் பெயராதலான அதை எப்போதும் அணிந்தவர்
கோசர் எனப் பட்டனரெனின இவா வீரத்திற்கும்
படைத் தொழிற்கும் பொருநது மெனிணும், பல நாட்டு
வேந்தா பரிவாரத்திற காவற பட்டையிலுள்ள வீரா பலர்க
கும் இக் குப்பாயமுணமை கேட்கப் படுதலின, இவர்க்கே
சிறந்த அடையாளம் அஃதாக்காமை உணர்க. “கஞ்சுக்
மாகக் ளீரைடுளுற்றுவா” சேரன செங்குடடுவன
பரிவாரத்திற் கூறப்பட்டாலும் அவரைக் கோசரென
வழங்காமையாற றுணியக் கூடவில்லை.

இனி வாலமீகி ராமாயணம் 32 ஆம் சருக்கத்து.
“பிரமற்கு மகராகிய குசரென்பவா பெருந தவம்
புரிந்து நோனபுகளைத் தவரது செய்து தருமங்களை
யுணர்ந்து பெரியோர்களைப் பூசித்துப் பெருமை பெற்றி
ருந்தார் அதை மகாத்மா நற்குலத்திற் பிறந்து நல
லொழுகக் மிக்க வைதர்ப்பி எனபவனிடத்தில் நற்குணங
களாற றமமை யொத்த குசாமபா, குசநாபன, ஆதார்த்
தரஜஸ, வஸு எனணும் பெயருள்ள நானகு புதலவ
ரைப் பெற்றார (2) குசா க்ஷத்ரிய தாமத்தைச் செயவ
தில் விருப்பரிக்கவராகி, ஒளி நிறைந்தவரும், பெரிய
ஊக்க முள்ளவரும், தருமத்தினிறபவரும், வாயமையே
பேசுகின்றவரும் ஆன அப் புதலவரை நோக்கிக் குடி
களைப் பாதுகாததல செய்யுங்கள், தாமத்தை நிரம்ப
அடைவீர்கள் என்று சொன்னார்.

உலகிற் கொத்த நரரிற் சிறந்த அநநாலவரும் குச
ருடைய வாராதையைக் கேட்டு அப்போதே நானகு
நகரங்களிற புகலாயினார். ராம பேரொளி நிறைந்த
குசாமபர் கௌசாமபி என்ற நாமபுரியை உண்டாக்கி
னார். தம் சிந்தையராகிய குசநாபர் மஹோதயம் என

னும் புரததை உண்டாக்கினார். ஆதூர்த்த ரஜஸு என னும் மகிபதியானவா புரங்களிற் சிறந்த தர்மா ரண்யம் என னும் ஊரை உண்டாக்கினார் வஸு எனபவர் கிரீவருஜம் எனபதை உண்டாக்கினார்.”

எனக் கூறப்படுதலான சூசர் எனபவரின மக்கள நாலவர் நாலூர்களைப் படைததனா எனபது கேடகப் படுவது. இக் குசா வழியினா கௌசா எனபபட்டு அவரே கோசர் எனப் பட்டனர் என்றும், இவர் முதன முதல் நாலூரினின்று பெருகியதலை நாலூாக கோசர் எனப் பெயர் சிறந்தன ரென்றும் கருதுவது மிகவும் பொருந்தியதாகும்

இனி வதஸு என னும் ஓரசுன ஆண்டதற கௌசாமபியைத் தலை நகராகக் கொண்ட நாடு வதஸ தேசம் என வழங்கப்பட்ட தென்றும், அவ வதஸ ராஜன தன பிறப்பின தூயமையை உலகறியத் தீமேன டந்து ஊறுபடாது நின்று காட்டினன என்றும், இவ வாறு அரியதோர் திவய சோதனையாகிய கோசத்தை மேற கொண்டொழுகியதலை அவன முதற கோசன எனப் பட்டான் என்றும், இக் கோசம் நிகழ்ததிய காரணத்திலை இவன வழியினா வாய்மொழிக் கோசா எனப்பட்டா ரென்றும் நினைதற்கு இடனுண்டு வதஸ ராஜன தீமேனடந்த செய்தி Cambridge History of India Vol I. பக்கம் 134 எனபுழிக் கண்டு கொள்ள லாம். இவ வதஸ ராஜன வழியின னாகிய உதயணனைப் பெருங்கலை, நூலார,

“வாமுத ளாறருள வாய்மொழி யரசன்”

எனக் கூறியதும் இமமரபு பறறிய தெனின நனகு பொருந்தும் கோசம் திவய சோதனைக்குப் பெயரென பது கோசத்தினா பல பொருள்களுள் திவயம் எனபதும் அதற்குப் பொருளென்று அமரஸிமஹன் தன நிகண் டிற கூறுதலான அறிந்தது இக் கோசம் தேசாசாரத் தால் ஆங்காங்குப் பல்வேறு வகையாக நிகழும் அக் கினி சோதனை சீதாபபிராட்டியாரா புரிந்தது காட்டியது.

காச்மீரத்தில் ரகந கோசம நிகழ்ந்தது முன்னரே கூறினோம். மிருதிகளிற் காளி கோயிலிலும் பைரவர் கோயிலிலும் அபி மந்திரித்த நீரைக் குடிக்கச் செய்வது கோசம எனக் கூறுவார் ரகந கோசம வாய்மையினும் நட்பினும் பிறழாமையினும் மேற கொள்ளப்படுமென்பது மேலே காட்டினோம்.

இக் கோசகுலம் எதிர்த்த படையில யானையை யல்லது எறியேம என்று திவ்ய சபதஞ் செயது ஹஸ்தி கோசம் எனானும் ஒரு குழுவாகவும், எதிர்த்த வீரரையல்லது எறியேம என்று சபதஞ் செயது வீரகோசம் எனானும் குழுவாகவும் வழங்கப்படும்

இவ் வுண்மை,

“வேந்தூர யானைக் கலை

தேந்துவன போலாநற நிலங்கிளை வேலே” (புறம. 301)

எனவும்

“கறையடி யானைக் கலை

துறைகழிப பறியா வேலோ னூலே” (புறம 323) எனவும்

வருவன .

யானை எறியும் வீரரைப் பற்றிய னவாதலானும்,

“தானால் விலங்காற நனித்தாற பிறனவரைத்தால்

யானை யெறித லிளிவரவால்—யானை

ஒருகை யுடைய தெறிவலோ யானும்,

இருகை சுமந்தவாழ வேன” (தொல. புறத்திணை. 5 உரை)

எனவருவது,

யானை எறியாது வீரரை எறியும் வீரரைப்

பற்றியதாதலானும் உணரலாம்.

சாளுக்கிய ஜெயஸிம்மனார் சாசனத்தில “ஆகரூப் திரத்தர் ஹஸ்தி கோச வீர கோச. (Epigraphia Indica Vol. 19 பக.257) எனவருதலானிப பாகுபாடுணரலாம் கருவூர்க்கும் கீழ்ப்பால மூனாறுகல் தூரத்தில் வண்டி வழியின் பக்கத்துக் கிடங்கும் வட்டெழுத்துள்ள ஒரு சிலையில்,

ஸ்ரீ “கூற்றருதை கெல்லி நிறுபன கனகா

. . த்தி கோச முடைக கோசமு.....

. ற்பெருங் குழுவு சங்கமிவை காத்தான்

“அடியென தலைமேலன்”

என்ற ஓர் சிதைந்த வெண்பா உள்ளது சாசன வெளி மீட்டாலறியப்படுவது இதன் கட கூற்றருளை என்பது அருளைப்பொய் கூற்றென்று சங்ககாலத்துச் செங்குட நவனுக்கு நண்பினனாய், ரோகாமானற்குப் பகையா யிருந்த “அறுகையை” தனன் இப்படிப் பிழைக்க எழு தினரோ என நினைப்பு வருகின்றது பிள்ளை கெலவி நிறுபன் என்பது கொலவி நிருபன் என்பதாகும் கொலவி நிருபன் சேரன் என்பது தெளிந்தது.

“கொலவி யாண்ட குடவா கோவே” என்பது சிலப்பதிகாரம்

இதன் மேல் களகார—கழகரா என்பதாகும், கழகத்தவ ராக என்பது பொருளாம் இதன் பிள்ளை இரண்டோ ரெழுத்து விதிபட்டிருக்க வேண்டும் அங்கனம் விடுபட் டாலும் (அ)ததி கோச முடைக் கோசமும் எனினும் தொடரை இவ விரண்டாமடி நன்கு தெளிவிப்பதே யாகும் அததி கோசம் எனினும் குழு விளையுடைய கோசா குடியும் என்பது பொருளாகும். ஆனந் மடியில் ஐம்பெருங் குழு கூறப்படுகலால் “ஐம் பெருங் குழுவு மத்தி கோசமும்” எனினும் பெருங் கதைத் தொடர் போல வந்த தொன்றை நன்கு துணியலாம். அததி கோசத்தார “குழுவினா பெயா” எனக் கொண்டு அது “நாந்திரணி ஒரு துறைக்கண் உரிமை பூண்ட பலலோர் மேல் எக் காலத்தும் நிகழும் பெயா” என்று சேல வரையரும் நச்சினாக்கினியரும் விளக்குகலால் இக் குழுப் பெயரிடலடி உணரலாம் (தொல. சொல சூத், 162). நினைதி ஒரு துறைக்கண் உரிமை பூண்ட பலலோரு டைய குழுவினா பெயா அத்தி கோசம் என்று இவருரை யால் அறியப்பட்டதனால், இது போர்த்துறையில் யாணியே எறிந்தது பல உரிமை பூண்ட பெருவீரர் குழுவா கத் துணியப் பட்டது. உரிமை பூண்ட என்பது வீர சப தகு செய்து அவ வரிமையை மேற் கொண்ட என்று. இனி யானே யேறிப் பொருதற்குக் கோசம் (திரவியம்) பெற்றவா அததி கோசத்தார எனினும் அமையும். இது கொந்தழலஞ்சாக குஞ்சரமி வான்தார கோடியே விருத

தியா வுடையாரா” (சிந்தாமணி-2156) எனப்பதனானும், நச்சி னாக்கினியா ஆண்கு குஞ்சுநகளை ஏறினவாகள கோடி பொன்னைச் சிவிதமாக வுடையராயிருப்பாரா” எனவுரைத்தநானும் உணரலாம் அததி கோசமுடைக கோசம் என்றதனால் இவவுரிமை கோசக குடிக்குரிய தென்று துணியப்படுதல காண்க கோசரை இருமிரிடம் படுததவடு வுடை முகத்தா” (அநம் 90) என்றதற்கியைய, இச சிந்தாமணிப் பாட்டில் “முந்தமாதமமுள முழுமெயு மிருமபு மோதநிடவெஞ்சமம் விளைத்தாரா” எனக் கூறியதுங் கண்டு கொள்க இக் நாழி நாட்டிற் பண்டு கோசக் குடி ஆபிரமாயிமமாகச் சிறந்து விளங்கிய தென்பது, திருநெல்வேலியைச் சேர்த்த கலவிடைக் குறிச்சியிலுள்ள கோசக் குடிப் பெருமான கோவீற சாசனங்களால் அறியப்படுவது இவவுரிலுள்ள திருமாலுக்கு நாலாயிர விண்ணகமம் பெருமான எனவும், சிவ பெருமானுக்கு நாலாயிர வீச்சுர முடையாரா எனவும் வழங்குதல காணலாம். (See. Topographical list of S. Indian Inscriptions Vol III Tinnevely Dt Nos.41,43, 44, 48, 49, 50) இப்பெயர்கள கோசர் நாலாயிர வாரிற் பெற்ற பெயரென நெளிதிலறியலாகும் கோசக்குடிக் கோயில் என்ற வழக்கே இவ வுண்மையை வெளிப் படுததல காண்க. இவவுரப் பக்கத்துள்ள அம்பா ஸமுத்திரத்தின பழம் பெயர் இளங்கோயக் குடி எனப்பது சாசன வல்லார நாகறிவா (ஊ. 28, 29) கோவிற்பட்டியைச் சார்ந்த கழுகு மலைபிற கோசக்குடித் தெரு என்றோ தெருவுள்ளது (ஊ. 250) காணலாம் இக் கழுகு மலைச் சாசனங்களில் “நாலாரா, நாலகூர் என்ற பெயருடைய ஊர் பல்விடத்தம் வருதல காணலாம் (See South Ind Inscr Vol. V 354, 355, 356, 357, 404). இக் கல வெட்டுக்களில் (ஊ. Vol VI Nos 425, 427, 443, 44 இங்குவத நாராயண என்ற பெயரும் மிக வருதல கண்டு கொள்ளலாம், இப்போது கழுகு மலை எனப்பது அக் காலத்துக் கோசர் கழக மலை என்று வழங்கிய தென நினைகொறோர். இம் மலையடியிலுள்ள கோசர் குடித் தெரு இவ வுண்மையை

வலியுறுத்தும், இக் கோசா ஒரு திரளாகச் சபதஞ் செய்து கொள்பவ ரென்பது இவ்வூரை யடுத்துள்ள “குழுவாணை நலலூர்” என்ற பெயரான ஊகிகப்படுவது இக் குழுவாணை நலலூர்க் கோசா நாம குறுக தொகையில் நலலூர்க் கோசா என வழங்கப்பட்டனரோ என ஐயுறுகின்றேன அன்றி மேலே காட்டிய கழுகு மலைப் புறத்து நாலூர் பற்றி நாலூர்க் கோசர் எனப்பட்டன ரெனினும் பொருந்தும். இவை யெல்லாம் பாண்டி நாட்டுப் பாண்டியர்க்குத் துப்பாயக் கோசர் பெருந்திரளாக வதிந்தன ரென்பதை வறப்புறுத்து மெனக் வதஸ கோசர் நமிழ வேந்தர் மூவருட பாண்டியர்க்குத் துப்பாதற்குக் காரணம், வதஸ தேயத்தாரா பாரதப் போரிற் பாண்டவர் படையை அவரிடங்கையினின்று காததா ரென்று மஹா பாரதத்துக் கேட்கப் படுதலானும் உயத துணரலாகும். அன்று தொடடே வதஸ கோசா பஞ்சவாக்கு நண்பின ராதல இதலலுணரப்படும. பாண்டிய தேயத்து வததராயா எழுத்து” என்பதும் பபிலக் காணலாம் (S. I. Inscr. Vol V. No. 418)

இனிக் கோசா குடியினா இக் நாட்டுச் சிறு பகுதிகளை ஆண்டு தலைமை யெய்திய நிலைபில இவாகளை வதஸ ராஜர் வத்தராயா என்று வழங்கத் தலைப்பட்டனா என பது மேற் கூறிய சாசனக் கையெழுத்துக்களாலும்,

“புயன் மேவு பொழிறறஞ்சை முதற் பஞ்ச

நதிவாணன் புதல்வன் பூண்ட

வயன் மேவு களியாலை முடி கொண்டான்

மாநெடு வேல வதநா வேந்தன்

இயன் மேவு தோளபயற் கிருபதையாண்டி

லிடாக் கரமபைச

செயன் மேவு மீசாக்குத் திருநதநா

விளக் கொன்று திருத்தினே.”

என்னுஞ் சாசனப் பாட்டானும் அறியப்படும (S. I I. Vol. IV. 1338) ஸ்ரீ குலோத்தங்க சோழ தேவர்க்கு யாண்டு நாற்பதநாளுவது திருவிந்தனநா நாட்டுக் கஞ்சாறன் பஞ்ச நதி முடி கொண்டானுன் வத்தரா

யன மாதா பிதாக்களைச் சாத்தி இடாக கரமபை மூல ஸ்ரீ வீமநாத முடையார்க்கு விளக கொன்று” (S I Inscr. Vol. IV No 1339 A) என்பதனாலான சோண்டிருந்த வன் என்பது புலப்படுவது கோசன செருந்தை உறந் தையிலிருந் தது முன்னரே காட்டினேன் இவ்வெல்லாம் சோண்டிச வெல்லுடை யடுத்த ந் நியமத்திருந், கோசர் வழியினராவா.

இனி நான் மொழி நாட்டு விடுகா, தன ஆன வத்தராயன என்பவனொருவன் நாமக்கற சாசனத்தால் அறியப்படு கின்றான் (Top, List of Inscr. Trichnopoly No 213) இச சாசனம் நான் மொழிக கோசா என்ற மதுரைக் காஞ்சியின் பொருளை நன்கு விளக்குதல் காண்க. வத்ஸ ராஜன் ஒருவன் ஆரியாக்குத் தீரணி என்ற ஊரை அளித் தது (ஷெ. No 291) ஆவது சாசனத்தால் அறியப் படுவது. இவ்வெல்லாம் கொங்கிற கோசராவ ரென்று கருதுகின் றேன் வசத்த கொள்ளாயிரம் கொண்டவனும் இக் கொங்கு நாட்டவன் என நினையலாம் இனி “வாயமொழி வஞ்சன்” என்பவன் பாயல மலைக்குக் கோவாகப் புறப் பாட்டில் வழங்கப்பட்டுள்ளனன் வதஸன் எனனும் பெயர் வமசன் எனச் சைந் பெளத்த நூல்களில் மிகுதியாக வழங்கப் படுதலால் இப் பாயற கோவும் வத்ஸ தேயத்தான் என ஊகிக்கின்றேன். இதற் கேற்பவே இவனைக் கோசாக்குச் சிறந்த வாய்மொழி யால் விசேடித்தது “வாய மொழி வஞ்சன்” எனப் பாடுதல் காண்க. மற்றுக் கொளு எழுதினவர் சேரமான் வஞ்சன் என்றது, அவன் சேரமானுடையவன் என்பது பற்றியென நினையலாம் இது பிறகாலத்துப் பாண்டிய சாசனங்களில் அதிசய பாண்டிய வத்தராயன், விககிரம் பாண்டிய வத்தராயன் (S.I I Vol. V Nos. 418) என வருவன் போலக் கொள்ளப்படும. பாண்டிய வத்த் ராயன் என்பது பாண்டியனுடைய வத்தராயன் என்று பொருள் படுகல கண்டு உண்மை யுணர்சு. புறப்பாட் டின் கொளுவில் பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன் (178) என்பதும்

இவ்வாறே வந்தது காண்க. “கருவூச சேரமான சாத் தன்” (சூறுந தொகை. 268) எனவருதலானும் உண்மை யுணரலாம் இதன்கட சாத் தன் சேரமானாகா து கருவூச சேரமானுடைய சாத் தன் என்றால் கண்டு கொள்க. “சோழன் உயய வந்தான் சூருகுல பாயன்” (572 of 1922 Epigraphic Report—1923) எனவருவது காண்க சூரு குலராயன் என்பது வத் தராயா பூண்ட மறு பெயர் உதயணனைக் சூருகுலக் குரிசில என்பது பெருங்கதை யிற் கண்டது. கோடாதுயாகக் சூருகுலக் குரிசில, வாடா நறுநகர் வத்தவா பெருமகன்”) (பெருங்கதை 4-15-26-27) என வந்தது காண்க. புறப்பாட்டில் வஞ்சன் சேரனாதான் என்றற கேற்ற குறிப்பு ஒன்றுமில்லாமை நோக்கி உண்மை யுணரக் இவ்விருந்த மலை “சாய மலை” என்ற பெயருடனிப்போது மலை நாட்டிலுள்ள து காணலாம் சாயமலை-உறங்குநற்குரிய இடமாகிய மலை என்று இனி,

“மெய் சொல்லாவி ராவணனை மேடுநாடி ஈடழித்தது
பொய் சொல்லா நுயிர் போலுள்”

(தேவா புள்ளிருக்கு வேண்டி)

கழுகரையன் என்பது பற்றிக் கோசா நாம வாய் மொழிக் கியைவது கண்டு கழுகுமலை யென்று பெயரிட டனரெனின் அரைவகையாகும்

இனி, நற்றிணையில.

“வரைபால யானை வாய்மொழி முடியன்
வரைவேய புரையு நறடுகுள்”

(390)

என்பதனற் கூறப்பட்ட வாய்மொழி முடியனும் இக் கோசா குடியினனென நினையலாம் மேலே சாசனாத துக் கூறப்பட்ட ‘காரியானை முடிகொண்டான் மாநெடு வேல வத்தா வேந்தன்’ என்பவன் இச் சங்க காலத்து ‘வாய்மொழி முடியன்’ வழியினன் என்று நினைவது பொருந்தும்

இனிக் கோயன் பள்ளி என்பது கருவூரை யடுத்ததுள னது. இதனற கோசன் எனினும் பெயர் கோயன் என

வழங்கப்பட்ட தென்குணரலாம. கோயம்புத்தூர் என்பதும் இப்படிப்பட்டதேயாம். இக் கோயர் குடி கோய் எனவும் வழங்கப்பட்ட தென்பது இளங் கோயக்குடி என ஒரு பெயரான அறியலாம் முள்ளி நாட்டு இளங் கோயக்குடி (அம்பா ஸமுதரத்தினா பெயர்) என்பது சாசனம் (Top List. Tinnevely Dist. Nos 28, 29 பார்சு) “இளங்கோயுடையரன் முனையதரயன்” (S.I.I. VI No 538 of 1909) எனத் தஞ்சையைச் சேர்ந்த கோவிலாச சாசனத்து வருதலான, இக் குடி வழக்குண்மை உணரப்படும் திருநெல்வேலியைச் சார்ந்த கட்டையம் உள்ள நாடு கோயநாடு என வழங்கப்படும். கோநாடு எனச் சாசனங்களிற் பிழைபட எழுதப்பட்டுள்ளது கோநாடு என்பது வேறே இருத்தலான இதன் பெயர் அங்கவாமாசனம் எனினுணரலாம்

இனி இக் கோசர் இயலபில முருடா என்பதும் முற்காலத்துக் கள்ளை மிகவும் விரும்ப உண்டவா என்பதும் தமிழ் நூல்களிற கண்டனவேயாகும் இவற்றை

“இருமபிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தா” (அகம் 90)

எனவும்,
“நனைக களின் மனைக கோசர்” (புறம். 396)

எனவும் வருவனவற்றான அறியலாகும். இவற்றொடு பொருந்தக் களசாமியரைப் பௌத்த நூல்கள்கூறிய இடங்களில் முருடா எனவும் கள விரும்புபவர் எனவும் குறித்தல் காணலாம் இவ்வுண்மை வம்ஸாகள (வத்ஸர்கள) முருடா கொடியா அவருடைய அரசன் அழித்தலை மேற் கொண்டவன் “என்று கூறிப் புத்தா அவ்வத்ஸர்குடியில் அவநரிப்பது மறுத்தாரா

எனவும் புத்த ஜாதக சரிதையில் ஸுராபான ஜாதகத்தில் புத்தர் கோசாமியர்க்குக் களருந்துதல் குற்றமென்றும் அதற்குக் கழுவாய புரிய வேண்டுமென்றும் மொழிந்தனா, எனவும் வருதலான அறியலாம்.

இனிக் கோசர் பிற்காலத்துப் பாண்டியர்க்குநகைக்கோட் சேனாபதிகள் எனலும் பெயருடையரா யிருக்க

தது, “இப்படிச் சம்மதித்து விலைப பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்தோம் ஆதிசண்டேச சுர தேவாக்கு : திருநெல் வேலிக் கைக்கோட் சேனாபதிகளோம் இவை அதிசய பாண்டிய வந்தராயன் எழுத்து. இவை விகிரம பாண்டிய வந்தராயன் எழுத்து (S.I.I Vol. V No 418)” என வருதலானறியப்படுவது. காண்டு கைக்கோட் சேனை என்பது அரசறகுச சாதற பொருட்டுச சபதவிரதங் கொண்ட படையென்று நினையலாம் கைக்கோள-கோச சபதம், விரதம் என்று கொள்ளலாம் கைக்கோள-தம் ஒழுககமாகக் கைக்கோளப் படடதொன்று. ஏறு. இவ்வாறே இவா சோழா கைக்கோட படையாள ராகவும் இருந்தனா என்பதும் சாசனங்களாலறியப் படுவது. “திரிபுவன வீரதேவான மெய்ககீர்த்தியில (புதுக கோட்டைச சாசனம் No. 163) “சாமரையும் கோசராணியு மேம பரியும் கொடிததேருங் குஞ்சரமும் வைகைநாடும்” சோழர் என்பதனற கொண்டாரெனத தெரிதலால சோழர் கோசரை ஆணையிடுவதை ஒரு பெருஞ் சிறப்பாகக் கருதினரென்பது புலனாகும் கோசம் என்பது கோசு எனவும் வழிபடுதல்” கோசகுண்டு’ எனவரும் பாண்டி நாட்டு ஊராப பெயரா னறிந்தது.

ஸ்ரீ ராஜ ராஜ தேவா கைக்கோட படை பராந்தகன் தெரிந்த கைக்கோளரும், சுந்தர சோழர் தெரிஞ்சகைக் கோளரும், (S.I.I. Vol. IV No. 391), பாண்டிய குலாசனி தெரிஞ்சகைக் கோளரும், அபிமான பூஷண தெரிஞ்சகைக் கோளரும் (Epi. Report 1917 No 633) என்பனவற்றால் கைக்கோளர் ஏதோ ஒரு முறையிற பேரரசராற நெரிந்து படையிற சோக்கப்படுவ ரென்பது தெரிஞ்சகைக் கோளா எனனுந் தொடரால் அறியப்படும. இவருடைய சததிய வீரத்திற் பேரரசாக்க குள்ள நம்புதலால் இவ்வாத தம் அகப்பரி வாரதது வைத்திருந்தன ரென்பதும்,

“நம்பிராட்டியார நேரியன் மாதேவி
யகப் பரிவாத்துக் கைக்கோளன் சோறு
டையானருக்கன அன்பர பாணதிராயன்”

(S.I.I. Vol. V No. 700) என வருதலான் அறியக கிடப்பது. இக்கைக்கோளச் சேபைதிகட்கு விட்ட நிலங்கட்கு அரசர் உதிரப்பட்டி (ருதிர பத்ரீகா) என்ற ஒரு வீரசாசனம் கொடுப்பது வழக்கமென்பது பழைய கல்வெட்டுக்களால் அறியக கிடப்பது. (Epi. Report 1917 No. 635). போரீல உதிரளு சிந்தம வீரராதல பற்றி இவவுதிரப்பட்டி கொடுக்கப்பட்ட தென்று நினையலாம். சாசனங்களில இரண்டு கைமா சேனை, மூன்று கைமா சேனை என வழங்குதல் காணலாம். இரண்டு கை இடங்கை, வலங்கை யெனப் பகுக்கப்பட்ட சேனை வகை; நடுவீற கையுங் கூட்டி இச சேனை மூன்றுகையாகவும் கூறப்படும் என்று தெரியலாம். இதனற் கை என்பது படைவகுப்பிற்குப் பெயராதலால் படைகைகளில் அமர்ந்த கோளர் என்று இவரைக கொள்ளலாம். அங்ஙனங் கொள்ளின, கோசர் எனனுஞ் சொல்லே நாளடைவிற் கோளர் என மரீஇயின தென்று நினையலாம். கோசர் கோயர் என ஆகிப் பின் கோளர் என ஆயதெனக கருதலாம் தூளி, தூசி என வருதலும் நினைக. திருக்கோளக்குடி என்பது கொடுங் குன்றத்துக்கு அணித்தாக மலையடியிலுள்ள ஊர். காளமேகம பாட்டிலும் “கோள ரிருக்குழா கோளகளவு கற்றலூர்” என வருதல் காணலாம். கோள எனப் பின்னே வருதலாற்கோளர் குடிப் பெயரேயா மெனக. பதிற்றுப் பத்துரையுட் படையை அணியாகவும் வகுததல் கூறுவர்.

சங்க காலத்துக கோசரும் வேளிரும் வட நாட்டின் வேறு வேறு பகுதியினின்று தென்னாட்டுப்புககவராதலால் இவ்விருவரும் தமக்குள ஒற்றுமை யுடையராய வாழந்தனரென நினைதற்கிலலை. கோசர் ஒரு குழுவாக ஒரு புறத்தும வேளிர் வேறு குழுவாக வேறொரு புறத்தும ஒரு நாட்டே வதிந்தன ரென்று நினையத்தகும்.

“ஸ்ரீ கோவிராஜ கேசரி பனமர்க்கு யாண்டு எட்டாவது அடிகள பழு வேட்டரையர் கண்டன் மறவனூர்படை இனைய இரணமுக ராமனிற்சைக கோளன் பல தேவன்

வயிரியைக் குன்றக கூற்றத்து மல்லூரிருக்கும் வெள்ளாளன் கிழவனம் பனும் பலதேவன் வைரியும் தங்களில் உருவிக் குத்திப் பலதேவன் வயிரிபடக கிழவனம்பனை அடிகள் பழுவேட்டரையன் கண்டன் மறவனார் சிறுபழுவூர்த் திருவாலந்துறையுடைய மஹாதேவர்க்கு இவனைச் சாத்தி ஒரு நூந்தா விளக்கு வையென்ன வைத்த சாவா மூவாப் பேராடு தொண்ணூறு” (Vol. V. No. 670) என வருதற்கண் வேளாளர்க்கும் கைக கோளர்க்கும் உள்ள பகைமை காணலாம்.

“ திதியன் வேளி ரொடு பொரீஇய

கழித்தவாள் வாய் ”

எனவும்

“ சூமிலி வேண்மா னெயினற் கொன்று ”

எனவும் வருமிடங்களால் இப்பகைமை சங்க காலந் தொட்டே உண்மை யுணரலாம்.

இனிக் கைககோட் படையாயும் கைககோட் சேனாபதிகளாயும் தமிழ் மூவேந்தர்க்கு அகப்பரி வாரத்துக காவற்றுணைவராயும் போர்த்துணை வராயும் விளங்கிய இக கோசக குடி மககள தம படை வீரத்திற்கு இடனில் லாது போய காலத்து நூல் நூற்றுத் துகில நெய்யுந் தொழிலை நாளடைவின் மேற் கொண்டன ரென்று நினைத்தகும். இவ் வுண்மை “கைக கோளப்படை” (எனவும் “கைக கோளர் தறி” (Epi. Report 1917 No. 310) எனவும் சாசனங்களில் வழங்கலால் வலியுறுவது. திவாகர நிகண்டிலும் “செங்குந்தப் படையர் சேனைத் தலைவர், தந்து வாயர் காருகர் கைககோளர்” (மககட் பெயர்த் தொகுதி) என வருவதைக கொண்டு இவ் வுண்மை நன்குணரலாம்.

